

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

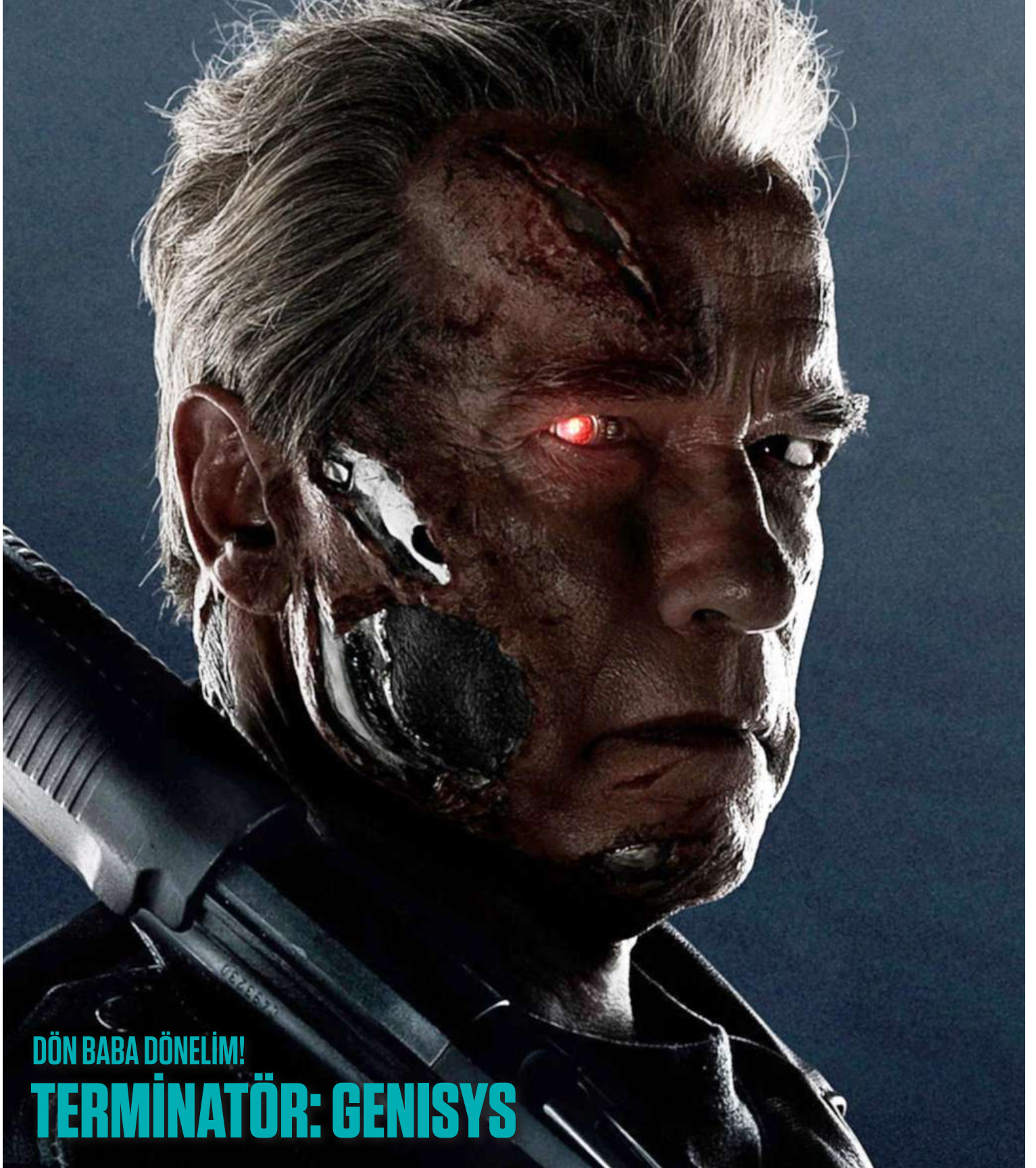
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DÖN BABA DÖNELİM!

TERMINATÖR: GENISYS

HİÇ KİMSE PABLO ESCOBAR'DAN KAÇAMAZ

BENICIO DEL TORO

JOSH HUTCHERSON

ESCOBAR KAYIP CENNET

ESCOBAR: PARADISE LOST

26 HAZİRAN'DA SINEMALARDA

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

fabula

Orange

Studio

ROXBURY

HEXUS

FACTORY

U

U

U

U

U

U

U

U

U

U

U

YÖNETMENLER “KUZU”

ELEŞTİRMENLER KÖTÜ!

GEZİ DİRENİŞLERİ SIRASINDA BİR ANDA KENDİSİNİ ORTAYA ATIP SONRA DA ‘YANDAŞ’ VE DE GARİP GARİP AÇIKLAMALAR YAPARAK KÜLTÜR SANAT MAHALLEMİZİN SAKİNLERİNİN TÜYLERİNİ DİKEN DİKEN EDEN YÖNETMEN KUTLUĞ ATAMAN’IN YENİ FİLMİ “KUZU” GEÇEN HAFTA

vizyona girdi. Ataman’ın filmi genelde izleyiciler tarafından beğeniliyor, antipatik konuşmalarından hiç hoşlanmayan eleştirmenler dahi genellikle olumlu yazılar yazıyorlar.

Gelgelelim “Kuzu” iyi bir film. Geçen haftaki sayımızda yazarlarımızdan Müjde Işıl’ın da yazısında belirttiği gibi “Cumhurbaşkanı sarayda oturan, Diyanet İşleri Başkanı’na çerez parasına özel araç tahsis edilen bir ülkenin üç köyünde, sünnet düğünü için bir kuzu kesecek parayı denkleştiremeyen bir aile”nin hikayesi bu. Işıl’ın yazısında belirttiği gibi, “Çocukluk, erkeklik ve sünnet travmasını birlikte ele alan yapım, kadını yaşam döngüsünün merkezine yerleştirerek var olanla olması gereken arasındaki orantısızlığı sergiliyor.”

Peki yönetmen kendi filmini nasıl görüyor ve tarif ediyor dersiniz? Doğrusu bazen yazdıklarımızla yönetmenlerin söyledikleri arasında bir bağ kuramayınca acaba çok mu anlam atfediyoruz bazı filmlere diye düşünüyor insan...

Geçtiğimiz hafta Kutluğ Ataman’la yapılmış bir röportaja denk geldik. Röportaj, Cinemaximum Sinemaları’nın haftalık olarak çıkartmaya başladığı ve sinemalarında ücretsiz dağıtacağı “Kültür

Sanat” dergisinde Sezgin Irmak imzasıyla yapılmış. Öncelikle bu haftalık dergiye hoş geldin deyip şansı ve yolu açık olsun temennilerimizi belirtelim... Sonra da gelelim röportaja...

Filmin başrol oyuncusu Nesrin Cavadzade’nin “Uzun süredir küsüz ve barışmayı düşünmüyorum” dediği Ataman’ın söylediği cümlelerden birini taşıyan başlık şu: “Türkiye’nin en iyisi olmak bir ayrıcalık”! Yani 10-11 filmin yarıştığı bir festivalden ödül alınca ülkenin en iyisi olunuyormuş, daha ilk cümleden bunu öğrendik. Soru şu: “Kuzu filmiyle izleyiciye ne anlatmak istiyorsunuz? İzleyici neden bu filme gitmeli?” Ödüllü yönetmenin cevabı ise şöyle: “Eğlenmek, gülmek, duygularıyla baş başa güzel bir 90 dakika geçirmek için. Ha bir de tabi Erzincan diye bir yer var. Biliyor muydun? Ne kadar tanıyor sun? Bir bak bakalım! Çünkü hiç beklemediğin bir kafayla karşılaşabilirsin :)” Gülme işaretini biz koymadık, orijinalinde var bu arada... Ama çok güzel ifade etmiş değil mi? Biz hayran kaldık bu ‘kafa’ya!

Ataman, aynı röportajda şunu da söylüyor: “Güzel, komik, eğlenceli bir aile hikayesi anlatmak istedim. Sonra biraz korkutayım da istedim ve tabi ki biraz da eğlendireyim... Oturup beraberce eğlenelim ve kafamızı boşaltalım...”

Demek ki yine yeni röportajlarından birinde “Stalin posterleri TOMA’dan daha korkutucu” diyerek bugünün baskıcı gidişatından değil de 65 yıl önce ölmüş bir adamın posterinden daha çok korktuğunu (!) itiraf eden sanatçı, bu filmde izleyenleri duygudan duyguya sürükleyip eğlendirmeyi amaçlamış! Yani aslında “Kuzu”yla ilgili yazılarımızda yaptığımız bütün tespitler bizim iyi niyetlerimizden ibaret! Meğer film “Düğün Dernek” gibi bir şeymiş!

Bir de eleştirmenlere ‘kötü fikirli’ derler!

GİZLİ TEŞKİLAT
(NORTH BY NORTHWEST, 1959)

YAYIN KURULU BİLGEHAN ARAS bilgehanaras76@gmail.com OKAN ARPAÇ oarpac@gmail.com BURAK GÖRAL burgoral@yahoo.com

MURAT ÖZER cinemozer@gmail.com BURÇİN S. YALÇIN burcyalc@hotmail.com **GÖRSEL YÖNETMEN** BİLGEHAN ARAS

LOGO TASARIM ERKUT TERLİKSİZ **HTML UYGULAMA** BAŞAR UĞUR **KATKIDA BULUNANLAR** T. ARSLAN, O. ÖZYURT, ŞENAY AYDEMİR, HİLAL ÇETİNDER, ALİ ULVİ

UYANIK, SUZAN DEMİR, FIRAT ATAÇ, CUMHUR CANBAZOĞLU, ÇAĞDAŞ GÜNERBÜYÜK, KAN KARSAN **REKLAM İLETİŞİM** EMEL GÖRAL emel.goral@hotmail.com

6 ÇOK BİLEN ADAM

Terminatör: Genisys (Terminator Genisys);
Taksi Tahran (Taxi); Onur (Pride); Escobar: Kayıp Cennet
(Escobar: Paradise Lost); Karanlık Yerler (Dark Places);
McFarland (McFarland, USA); Araftaki Ev (La Casa
Del Fin De Los Tiempos); Kurbağa Prens (Ribbit); Kıvırcık:
Ay Macerası (Black To The Moon); Alkarısı: Cin-net.

27 KAPRI YILDIZI

Arka Pencere yazarlarının film değerlendirme yıldızları...

28 TRENDEKİ YABANCI

Tunca Arslan, Alfred Hitchcock'un 'yazdığı' "Hayalet"
adlı öykü kitabını sahaflardan gün yüzüne çıkarıyor.

30 AŞKTAN DA ÜSTÜN

İngiliz usta David Lean'ın başyapıtlar galerisinden:
"İrlandalı Kız" (Ryan's Daughter)... Murat Özer imzasıyla.

32 TOPAZ

Çayan Demirel ve Ertuğrul Mavioğlu imzalarını taşıyan
belgesel, İstanbul Film Festivali sırasında 'sansür'le
anılmıştı: "Kuzey" (Bakur)... Kaan Karsan imzasıyla.

34 AİLE OYUNU

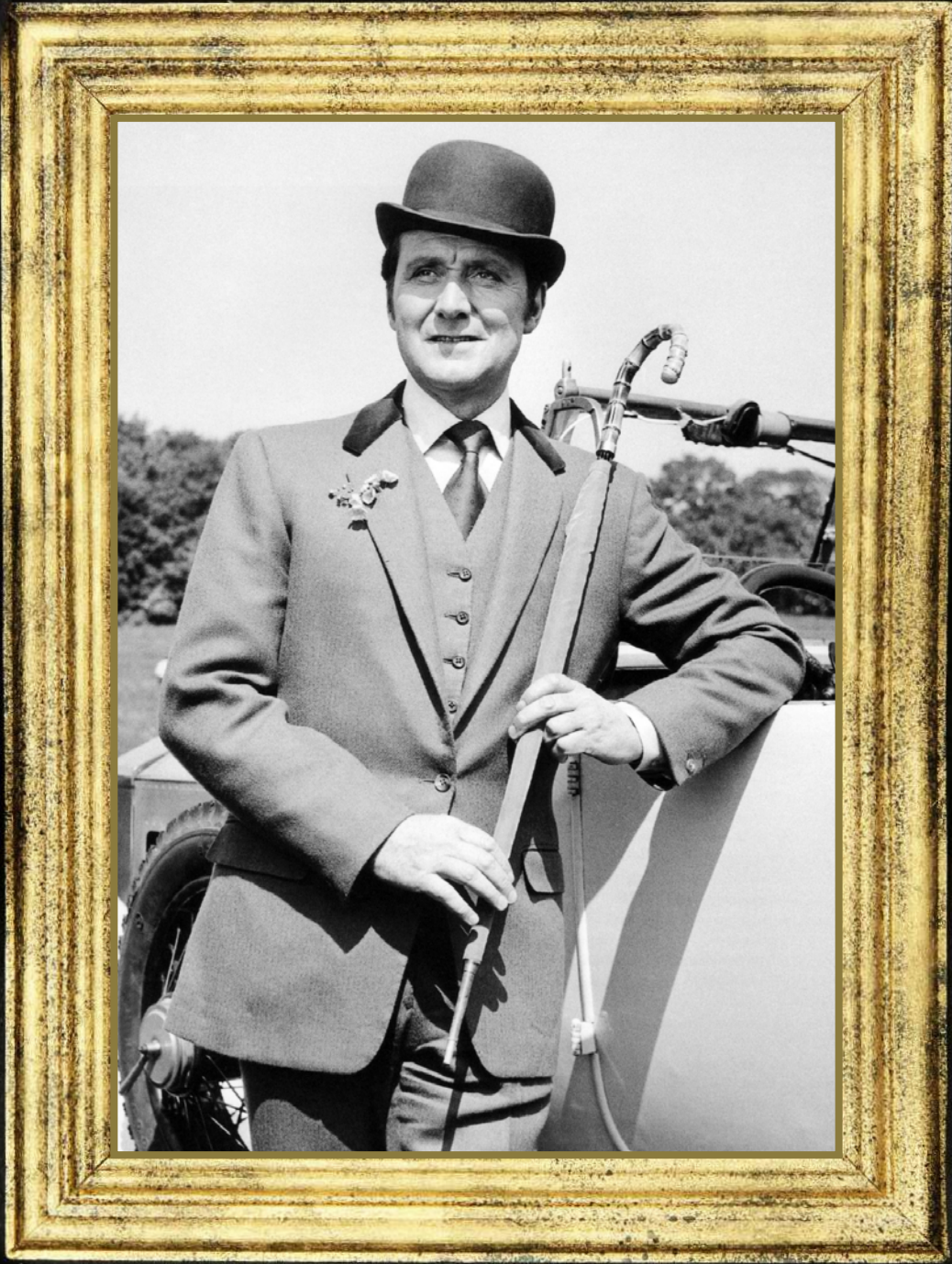
Leviathan (Leviafan); Yargıç (The Judge);
Hacker (Blackhat); Büyük Gözler (Big Eyes); Get On Up;
Exodus: Tanrılar Ve Krallar (Exodus: Gods And Kings);
Yeniden Başlamak (Begin Again).

40 GENÇ VE MASUM

David Lynch'ten iki siyah-beyaz 'test' videosu:
"Ampute" (The Amputee)... Murat Özer imzasıyla.

42 SAPIK

Gündemden yansıyanlar... Olkan Özyurt imzasıyla.

SAYGIYLA ANIYORUZ...
PATRICK MACNEE
1922 - 2015

TERMINATÖR: GENISYS

ORJİNAL ADI Terminator Genisys

YÖNETMEN Alan Taylor

OYUNCULAR

Arnold Schwarzenegger,

Jason Clarke, Emilia Clarke,

Jai Courtney, J.K. Simmons,

Courtney B. Vance

YAPIM 2015 ABD

SÜRE 126 dk.

DAĞITIM UIP

**MAKİNELERLE
SAVAŞIN 1984'TEN ÇOK
ÖNCE BAŞLADIĞINI VE
ARNOLD'UN
CANLANDIRDIĞI ROBOT
İLE SARAH'IN
DOSTLUĞUNUN DAHA
ESKİLERE DAYANDIĞINI
ÖĞRENİYORUZ.**

SURASI AÇIK KI, 2003 TARİHLİ “TERMINATÖR 3: MAKİNELERİN YÜKSELİŞİ”NİN (TERMINATOR 3: RISE OF THE MACHINES) ARDINDAN BİR MÜDAHALE GEREKİYORDU. BELLİ Kİ YARATICISI JAMES CAMERON DA BU İHTİYACI HİSSETMİŞ olacak, 2008 yılında ikinci film ile üçüncü film arasındaki boşlukları tamamlayan “Terminator: The Sarah Connor Chronicles” adıyla bir televizyon dizisi hayata geçirildi. Bu ön hazırlığın ardından yepyeni bir seri başlatmak için uygun ortamın oluştuğu düşünülüyordu. 2009 tarihli “Terminatör: Kurtuluş” (Terminator Salvation) üç bölümlük bir serinin ilk ayağı olarak düşünülüyordu ama ne serinin hayranlarını ne de gişede yapımcılarını mutlu etti.

“Terminatör” serisi ilk iki filmin ardından sevenlerini bir türlü mutlu etmiyordu. Bunda ilk filmde (Yokedici/Terminator, 1984) kurulan mitolojinin ikinci filmde (Terminator 2: Mahşer Günü/Terminator 2: Judgment Day, 1991) bayrağı daha da yukarılara taşımış olmasının payı büyük. Üçüncü filmin bu mitolojiyi bir yana bırakıp kendisini pür aksiyona vurması serinin sevenleri için hayal kırıklığıydı. “Terminatör”, kendisini bir türlü değişen çağa uyduramıyor, yeni seyirciyi yakalamakta zorlanıyordu. Bunun iki nedeni var. İlki: İlk iki filmdeki yok edici makinelerin yerinin bir türlü doldurulamaması ve yenilenememesi. Şöyle ki, ‘makineler’ gözle görülen, somut varlıklar olarak filmlerde tezahür ettiler. Yarım tonluk birer demir yığını şeklinde ya da sıvı metalden yapılmış varlıklar olarak. Oysa ki yeni dönemin seyircisi hızlı bir dijitalleşmeye şahit oluyordu. Yani makine dediğimiz şey artık siber optik kablolarla dolaşan sinyallerden ibaretti.

İkincisi ve asıl önemli olanı: Seri, ilk iki filmde yer alan T:800 ve T:1000’in yerine dehşet verici bir düşman koymayı başaramadı. T:800 ikinci ve üçüncü filmde giderek ‘baba’ figürüne dönüşürken, ‘Kurtuluş’un makinesi Marcus Wright, duyguları olan yarı insandı. Yani ‘Terminatör’ serisinin seyircisine vaat ettiği ve gerilimin asıl unsuru olan makine ile insan

arasındaki savaşın makası giderek kapandı. Mesafe daraldıkça makineler güçlü birer ‘düşman’ olmaktan çıktı. Skynet de filmlerin içinde dolaşan bir soyut kavram olarak kaldı. Çünkü bu makineler Skynet’in görünen yüzünü oluşturuyordu. Düşman yüzünü kaybettikçe, seyirci ilgisini kaybetti.

“The Sopranos”, “Sex And The City”, “Mad Men” gibi önemli dizilerin bazı bölümlerinin yanı sıra son olarak “Thor: Karanlık Dünya’yı (Thor: The Dark World) çeken Alan Taylor imzalı son film “Terminatör: Genisys” aslında bu sorunların farkında olunduğunun açık bir kanıtı. 2029 yılındayız. Makinelere karşı direnişin lideri John Connor, çocukken makinelerin elinden kurtardığı sadık dostu Kyle Reese’i, annesini kurtarmak için geçmişe gönderiyor. Yani 1984 yılına. Bu bölüm, serinin ilk iki filme saygı durumunda bulunulan, T:800 ve T:1000’in iç içe geçtiği sahnelerden oluşuyor. Ama hikayenin kendi zamanıyla da oynadığını, makinelerle karşı mücadelenin 1984’ten çok önce başladığını ve Schwarzenegger’in canlandığı robot ile Sarah’ın dostluğunun daha eskilere dayandığını öğreniyoruz. Ve daha önce izlediğimiz bütün hikayelerin zamanları bir kez daha yer değiştiriyor. Bizi bekleyen asıl tehlikenin 2017 yılında hayata geçirilmesi planlanan ‘Genisys’ adlı bir yazılım olduğu bilgisi veriliyor bize.

Bu iddialı bir hamle. Çünkü yeni filmin yaratıcıları ‘makinelerin’ çağının artık bittiğini ve yeni korku unsurunun ‘dijital dünya’da olduğunu keşfetmiş bulunuyorlar. Ama sorun şu ki, dijital dünyayı temsil edecek gerçekten kötücül bir yüzü nasıl yaratacaksınız. Filmi izlemeyenler için spoiler vermeyelim ama bu yüz, serinin en önemli unsurlarından ve hatta hikayenin amacına dönüşen kişisinden seçiliyor.

Buraya kadar sorun yok. Sorun, bu fikrin kâğıda dökülmesinde ve oyuncular tarafından hayata geçirilmesinde. Özellikle filmin ilk 45 dakikalık bölümünde ‘zaman’ kavramıyla o kadar çok oynanıyor ve karakterler o kadar fazla

**İLK DÖRT FİLMDE BİR
TÜR 'İSA MESİH'E
DÖNÜŞTÜRÜLEN JOHN
CONNOR'IN BÜYÜK
DÖNÜŞÜMÜNÜN
İKNA EDİCİ OLMAKTAN
UZAKLIĞI, KARAKTERİN
DE KÖTÜCÜLLÜĞÜNÜN
ETKİSİNİ AZALTIYOR.**

gereksiz bilgi veriyorlar ki, en sağlam fanların bile kafasının karışmaması zor. Özellikle ilk iki filmin hikayesinin yeniden kurulup, bu filmde eklenmek istenen bölümler büyük aksaklıklara neden oluyor. Senaryo, ilk iki filmin mitolojisini bozmamaya çalışırken ortalığı iyice karıştırıyor.

Öte yandan, filmin en kilit iki karakteri John Connor ve Kyle Reese'i canlandıran Jason Clarke-Jai Courtney ikilisinin yetersizliği ya da yanlış oynatılması filmin iddiasını daha da aşağılara çekiyor. Önceki dört filmde bir tür 'İsa Mesih'e dönüştürülen John Connor'ın büyük dönüşümünün ikna edici olmaktan uzaklığı, karakterin kötücüllüğünün etkisini azaltıyor.

"Terminatör: Genisys"ın yeni bir üçlemenin ilk ayağı olduğu düşünüldüğünde tutulacak birkaç dalı olduğunu umabiliriz. İlki 'Arnie'nin

geri dönüşü. Az bir şey değil. Çünkü onun yüzü serinin en önemli sembollerinden birisi. Üstelik Arnold Schwarzenegger'in yaşlılığı, canlandığı makinenin de yaşlılığıyla eğlenceli bir hale dönüştürülüyor. Arnie aynı zamanda filmin bütün mizah yükünü de tek başına sırtlıyor. İkinci olarak da Sarah Connor'ı canlandıran, uzun yıllardır "Taht Oyunları"nda (Game Of Thrones) Daenerys Targaryen olarak izlediğimiz Emilia Clarke'nin doğru bir kast olduğunu söyleyebiliriz. Son olarak artık dijital bir düşmanın varlığı doğru buluşlarla hikayeyi ilginç hale getirebilir.

Hikayenin dümenini kurtarıcı 'erkek mesih' yerine, geleceğin umudu 'savaşçı kadın'a çevirmesi.

Bir sinema mitolojisinin her filmde biraz daha çıktığını görmek üzücü.

Tarkan'ın Diz Üstü Eteği'nden Kelebek Toka'ya:

80'İ AŞKIN YAZARIN KATKILARIYLA
Bir Türkiye Sinema Sözlüğü

Altyazı 'nın 150. özel sayısı

HAZİRAN GÜNÜNDEN BAYİLERDE!
Ücretsiz PDF olarak Altyazı'ya <https://altyazi.org>

TAKSİ TAHRAN

ORJİNAL ADI Taxi

YÖNETMEN Cafer Penahi

OYUNCULAR Cafer Penahi

YAPIM 2015 İran

SÜRE 82 dk.

DAĞITIM Warner Bros. (Mor Film)

ÖNCELİKLE, ARTIK
HIÇ PARLAK BİR
FİKİR DEĞİL BU,
ÇÜNKÜ SUYU
ÇIKINCAYA
KADAR
KULLANILMIŞ,
TÜKETİLMİŞ
DURUMDA.

HALEN DEVAM EDİYOR MU BİLMİYORUM, İYİ BİR İZLEYİCİSİ SAYILMAM, RASTLADIKÇA BİRKAÇ DAKİKA BAKIYORDUM yalnızca; TRT Haber kanalında “Meclis Taksi” adlı bir program vardı.

Milletvekilleri ya da bakanlar bir ticari taksinin şoför koltuğuna oturuyor, aldıkları müşterilerle “Ne olacak bu memleketin hali?” tadında sohbetler ediliyordu. Araçtaki gizli kamera da olan biteni kaydediyor, sonuçta ortaya ‘toplumsal gerçekçi’ olma iddiasında bir program çıkıyordu. Taksi müşterilerinin bir kısmı şoför koltuğundaki politikacıyı tanıyor, bazıları tanımıyordu. Bu programın başka benzerleri de vardı anımsadığım kadarıyla...

İran sinemasının deneyimli ve zaman zaman yasaklı yönetmenlerinden Cafer Penahi, kusura bakmasın ama “Meclis Taksi” benzeri, hatta daha da sıkıcı nitelikteki “Taksi Tahrân”la çıkıyor karşımıza bu kez. Eğer örneğin Abbas Kiarostami’nin “Yakın Plan”ını (Nema-ye Nazdik, 1990), Muhsin Makhmalbaf’ın “Selam Sinema”sını (Salaam Cinema, 1995) ya da bizzat kendisinin “Ayna”sını (Ayneh, 1997) görmemiş, gerçek ile kurgunun onlarca İran filmindeki adeta sarhoş edici dansına tanıklık etmemiş olsaydık, Penahi’nin “Taksi Tahrân”ını belki kolayca yutabilirdik ama maalesef mümkün değil. Usta yönetmen, belli ki yaşadığı baskı ve ‘sinemasızlık tehdidi’ nedeniyle, bir anlamda Yılmaz Güney’in “Duvar”da yaşadığı buhranın içine düşmüş ama Güney’den çok daha fazla ve çok daha belirgin biçimde çuvalamış.

Daha da tuhaf ve bence açıkça aşağılayıcı olansa, “Taksi Tahrân”ın Berlin’de aldığı Altın Ayı ve FIPRESCI ödülleri... Tümüyle politik bir tavır ve cezaevi görmüş İranlı muhalif bir sinemacının sırtını sıvazlama çabası ve sade suya tirit bir ‘hümanizm’ hamlesinden başka anlam taşıyor bu ödüller.

Olay, Cafer Penahi’nin direksiyonda olduğu

bir ticari taksinin Tahrân sokaklarında gezinmesi, şoför mahallindeki ön panele yerleştirilmiş gizli kamera aracılığıyla kadınlı erkekli müşterilerin ve tabii ki İran toplumunun gerçeklerini yansıtmaya çabasıyla ibaret.

Öncelikle, artık hiç parlak bir fikir değil bu, çünkü suyu çıkıncaya kadar kullanılmış, durumda. İkincisi, bu tarzın en büyük esprisi, gerçek kişilerin gerçek kişiler gibi davranması, kameranın hükümlerinden kurtulmuş olmalarıdır. Örneğin “Selam Sinema”da Muhsin Makhmalbaf, her söz ve davranışlarının kameraya kaydedildiğini bilen ama ‘oyuncu haline geldiklerinden’ habersiz ‘adayların’ gerçeklerini müthiş bir yaratıcılık, incelik ve zekayla aktarıyordu. Penahi’nin müşterileri ise her sahnede, şaşırtıcı, dahası itici bir ‘farkındalık’ içindeler ve ‘kütük gibi’ olmaktan

kurtulamıyorlar. Taksiye binenler, Penahi'yi tanısınlar ya da tanımasınlar, iliştilmiş kamerayı fark etsinler ya da etmesinler, daha geniş çerçevede 'bir filmin içinde' olmanın şuuru içindeler kesinlikle. Bu kadar düz, bu kadar kaskatı ve bu kadar hantal ve yapay 'oyunculuk' performanslarının başkaca bir açıklaması olamaz çünkü. Hele aralara serpiştirilmiş kimi 'espriler' var ki ancak 'önceden belirlenmiş tesadüfler' şeklinde açıklanabilirler. Örneğin korsan cd satıcısı bölümünün her açıdan 'sahte' olduğu o kadar belli, her şey o kadar sırtıyor ki, insanın aklına, af buyrun "Kim inanır?" sorusundan ötesini getirmiyor.

"Ben bir film yapımcısıyım. Film yapmaktan başka bir şey yapamam. Sinema benim dışavurumum ve hayatımın anlamı. Hiçbir şey benim film yapmamı engelleyemez. En uç

köşelere itildiğim zaman içimdeki ben ve mahrem yerlere bağlanırım, bütün kısıtlamalara rağmen yaratmanın gerekliliği daha güçlü bir içgüdüye dönüşür. Sinema bir sanat olarak benim ilk önceliğim haline gelir. Saygımı gösterebilmek ve yaşadığımı hissetmek için hangi koşul altında olursa olsun film yapmaya devam etmeliyim" demiş Penahi...

Dilerim bu büyük fiyaskonun ve iç bayılıcı patinajın ardından gelecek Penahi filmleri için de bu sözleri tekrar anımsayıp "Ben de bir film eleştirmeniyim..." diye başlayan cümleler kurmak zorunda kalmayız!

Berlinala'nın yokuş aşağı gidişatındaki en görkemli tökezleme.

Gördüğüm kadarıyla pek iyi bir şoför de değil Penahi.

**BERLİNALE'DE ALDIĞI
ALTIN AYI VE
FIPRESCI ÖDÜLLERİ,
İRANLI MUHALİF
BİR SİNEMACININ
SIRTINI SIVAZLAMA
ÇABASI GİBİ VE
TEK KELİMEYLE
AŞAĞILAYICI.**

ONUR

★★★★★

ORİJİNAL ADI Pride

YÖNETMEN Matthew Warchus

OYUNCULAR Bill Nighy,

Imelda Staunton, Dominic West,

Ben Schnetzer, George MacKay,

Paddy Considine

YAPIM 2014 İngiltere-Fransa

SÜRE 119 dk.

DAĞITIM M3 (Bir Film)

BİZDEKİ TV'LERDE
EŞCİNSELLİĞE AKIL
ALMAZ BİR SANSÜR
UYGULANSA DA, TAM
DA 23. İSTANBUL
LGBTİ ONUR HAFTASI
KAPSAMINDA ENFES
BİR FİLM VİZYONU
ŞENLENDİRİYOR.

BİZ BURADA, 'OLAYLARIN İÇİNDEN' DİYEREK HER GECE DAKİKALARCA EKRANDAN PARMAK VE KUR'AN SALLAYAN, ülkeyi soldan sağa kaydırmaya çalışan cani diktatörlere alkış tutarken; Zeki Müren'in aşlında ne kadar çok heteroseksüel ilişki yaşadığı masallarını dinlerken; ya da Ülker Sokak, Pürtelaş Sokak'ta 'temizlik'le uğraşırken, el oğlu her zaman olduğu gibi en temel insani hakları için mücadele veriyordu bu gezegende, bir yerlerde...

Çoğunluğun benimsediği her şeyin 'normal', azınlıkta kalan her şeyinse 'anormal' kabul edildiğini düşünürsek, eşcinselliğin de bu yaklaşımdan her dönem payını fazlasıyla aldığını söyleyebiliriz. Lakin insan onuru başkaldırmayı, direnmeyi, hakkını arayıp elde etmeyi emrediyor. 1960'ların sonlarına doğru, çiçek çocuklarının da katkısıyla sesleri daha yüksek çıkmaya başlayan, giderek bilinç ve cesaret kazanarak günümüzde artık pek çok batı ülkesinde neredeyse heterolarla aynı sosyal hakları elde eden LGBT camiası, bugünlere elbette ağır bedeller ödeyerek geldi. Muhafazakar toplumun cinnet düzeyindeki baskıları, aile içinde çoğu kez şiddete varan tepkiler, dini metinlerdeki lanetlemeler, evde ve sokakta edilen hakaretler eşcinselleri yıldırmadı, direnerek kazandılar ve artık ülkemizde de görüldüğü üzere 'onur haftası' etkinlikleri yasal zeminde, coşkuyla kutlanabiliyor.

Halen bizdeki TV'lerde eşcinsellik en büyük ayıp sayılıp, konuya dair her şeye akıl almaz bir sansür uygulansa da, tam da 23. İstanbul LGBTİ Onur Haftası kapsamında enfes bir film sinemalarımızı şenlendiriyor "Onur". Altın Küre'lerde Komedi veya Müzikal dalında En İyi Film ödülüne aday olan, Cannes'da Queer Palm ödülü kazanan "Onur", 1984 yılında İngiltere'de yaşanmış müthiş bir direniş ve dayanışma öyküsünden yola çıkıyor. İngiliz toplumu 'Demir

Leydi' lakaplı Margaret Thatcher'ın sağcı, muhafazakar ve kapitalist politikaları sonucu ağır travmalar yaşarken, bu baskının altında daha da fena ezilen başka gruplarla tanışıyoruz. Sağcı ve inançlı Thatcher'ın elbette eşcinselliğe karşı tavrı belli. Lakin aynı ceberrutluğu madencilere de gösteriyor. Sosyal hakları için direnen maden işçileri soğukla, parasızlıkla ve açlıkla cebelleşirken, imdatlarına eşcinseller yetişiyor. Savları gayet net; 'madem düşmanımız aynı, madem hepimiz aynı 'demir'in altında eziliyoruz, neden birbirimize destek olup, omuz omuza verip kazanamayalım?'

Gayler ve lezbiyenler, önce para toplayarak destek oldukları maden direnişçileriyle iletişime geçerek, dostluk da kuruyorlar. Aralarındaki mesafeleri kaldırıp karşılıklı ziyaretlerde bulunurken, madenciler arasından bu

‘sapık’ları(!) istemeyenler, hakaret edenler de çıkıyor. Ancak diyalog kurulmaya başlandıktan sonra önyargılar yumuşuyor, insanı ‘insan’ olarak algılamının önemi ortaya çıkıyor.

Bu anlamda filmi izlerken akla hemen Gezi Direnişi geliyor. LGBTİ’nin de belki ilk kez halkla sıcak temas kurup, direnişe olanca güçleri ve renklilikleriyle destek verdikleri Gezi’de nasıl önemli kazanımlar elde edildiğini hatırlıyoruz.

Bizde her ne kadar LGBTİ hareketi hayli geç başlamış olsa da, genç eşcinsellerin çoğu herhangi bir siyasi düşünceye sahip olmayı düşünmese de, ‘kurtuluş’un asla tek başına olamayacağını anlıyoruz bu hikayede. Herkes birlikte hareket ettiğinde, hakkını beraber aradığında gerçek özgürlüğün sağlanabileceğini öğütüyor film bize de... Bol bol “Priscilla Çöller Kraliçesi” (The Adventures Of Priscilla, Queen

Of The Desert) ve ondan uyarlanan “Wong Foo’ya Teşekkürler”i (To Wong Foo Thanks For Everything, Julie Newmar) anımsatarak...

Eşcinselliğini filmde de bir sahnede gururla dile getiren usta İngiliz aktör Bill Nighy, ana akım filmlerle tanınan Dominic West başta olmak üzere, tüm kadronun baş döndürücü oyunlar sergilediği “Onur”, küçük dokunuşlarla dönemin İngilteresi’nin sorunlarını, giderek yayılan AIDS’i de kapsamına alıyor. Fakat en güzeli, bir eşcinselin gerektiğinde aileyi karşısına alarak, kendi yolunu ve hayatını çizmesinin önemini vurgulaması sanırız.

Barda hep bir ağızdan söylenen şarkı sahnesi ve komple final...

Mark’ın (Ben Schnetzer) gay harekete birden sırtını dönmemesinin sebepleri yeterince açık değil.

**LGBTİ’NİN HALKLA SICAK
TEMAS KURUP, OLANCA
GÜÇLERİ VE
RENKLİLİKLERİYLE
DESTEK VERDİKLERİ
GEZİ DİRENiŞİ’NDE
NASIL ÖNEMLİ
KAZANIMLAR ELDE
EDİLDİĞİNİ HATIRLAYIN.**

ESCOBAR: KAYIP CENNET

2 006 YAPIMI POLİTİK GERİLİM "İSKOÇYA'NIN SON KRALI" NDA (THE LAST KING OF SCOTLAND), UGANDALI DİKTATÖR İDİ AMİN (Forest Whitaker) ile genç doktor Nicholas'ın (James McAvoy) yolları kesişmiş, İdi Amin'in karizmasına kapılan Nicholas, Uganda'daki vahşetin en yakın tanıklarından biri olmuştur. Bir noktada benzerlik kurabileceğimiz "Escobar: Kayıp Cennet", çok yüzlü bir liderle yolu tesadüfen kesişen bir gencin peşine takılıyor.

Pablo Escobar tarihin en ünlü uyuşturucu satıcısı, Kolombiya'nın dünyanın kokain başkenti olmasının ardındaki en önemli figür. 70'lerin başında, doğup büyüdüğü Medellin bölgesindeki uyuşturucu trafiğinde söz sahibi olan ve 1993'te öldürüldüğü güne dek gücünü koruyan Escobar'ın hayatı, belgesellerle (birbirinden etkileyici ilk ikisi: "İki Escobar/The Two Escobars", "Babamın Günahları/Pecados De Mi Padre") anlatıldı. Edebiyat da boş durmadı. Kolombiyalı yazar Gabriel García Márquez Kolombiya'daki paradoksa dikkat çekti. 1996'da yayımlanan ve tarihi belgelerden yola çıktığı "Bir Kaçırılma Öyküsü" belgesel romanında, ülkenin karanlık dönemine ve Escobar'ın hikayesine odaklandı. İçinden Pablo Escobar geçen film ("Beyaz Şeytan/Blow") ve dizilerde ("Entourage") ise Kolombiya'nın kötü şöhretindeki payının altı yeteri kadar doldurulmadı belki, ama otoritesi tartışılmadı.

Ülkenin travmatik geçmişiyle egzotikliğini birleştiren "Escobar: Kayıp Cennet", Andrea Di Stefano'nun ilk uzun metraj filmi. Hemen belirtelim, 'bir Pablo Escobar biyografisi' değil! Aksine, uzaktan bakıldığında, türlü klişeleri kullanan bildik bir suç gerilimi. Ama...

Kanadalı bir gencin gerilim dolu hikayesinin anlatıldığı film, Kolombiya'da, hükümetin ve elbette ABD'nin uyuşturucuya topyekûn savaş ilan ettiği 1991 yılıyla açılır. İnancıyla dahi anlaşıma yapan Pablo Escobar'ın teslim olmadan önceki son anlarına tanık oluruz. Nick (Josh Hutcherson), Escobar'ın devleştiği 80'li yıllarda gelmiştir ülkeye. Bir grup arkadaşıyla birlikte sörf yapmak, para kazanmak ve biraz da serüven

yaşamak adına seçtiği bölgede, artık sörf yapamaz durumdaki abisinin hayallerini gerçekleştirmek, birinci önceliğidir. Parsel parsel yapılanan çeteleşmenin izin verdiği ölçüde tabii... Escobar'ın yeğeni Maria'ya aşık olan Nick'in kaosa sürüklenişiyse hareketlenir hikaye. İşte bu noktada 'klişe bir suç gerilimi' girer devreye. Genç adam, istemeden de olsa suça bulaşır, kaçma-kovalama başlar... Kendisini bu görkemli imparatorluğa sürükleyen itici güçler derinleşmez, genç adamın kaygılı yüz ifadesi hiç değişmez. Yapımcılar kimi konuları/ olayları/kişileri defalarca ele alırlarken, kimilerine değinmezler nedense. Neredeyse yaşıtı olduğu La Violencia (Şiddet) döneminden kendi imparatorluğuna uzanan kısa yaşamıyla gizemini ve etkisini hâlâ koruyan Pablo Escobar da bunlardan biri.

Öte yandan, söz konusu aksiyon olduğunda olmazsa olmazı bölgenin kötü şöhretinden beslenmeye devam ederler. Kim bilir kaç sıradan suç filminde uyuşturucu kartellerinin ortasında bulmuşuzdur kendimizi... 1983 - 1991 yılları arasındaki dönemi geriye dönüşlerle anlatan Di Stefano, kapıyı bir parça da olsa aralamayı başarıyor neyse ki. Gerçekle kurguyu iç içe geçiriyor ve bu gerçekliğin hakkını veren bir Escobar portresi çiziyor. Klişenin arka planında Escobar'ın çok yüzlülüğünü, hükümet ve kurumlarıyla kurduğu kirli ilişkiyi ve domine ettiği 'düzen'i belgeliyor. Satır aralarındaki karanlık dönem, son bölümde giderek tırmanan gerilimle gün yüzüne çıkarıyor. Ve Benicio del Toro... İyi eş, acımasız katil, halk kahramanı Escobar portresini ustalıkla yorumluyor.

Marquez, "Bunların hepsi sanki bir kitap yazmak için" cümlesiyle bitiriyordu kitabı. Dünya hâlâ dönebildiğine göre, katılmamak elde değil: 'Bunların hepsi sanki bir film çekmek için'...

Yönetmen, Escobar'ın aksine, ne ortalığı kana buluyor ne de şiddete başvuruyor.

Aşkın gerçekliği; Maria'nın gülüşleri ve otoriteye verilen yanıtlarla sınırlı.

ORJİNAL ADI Escobar:

Paradise Lost

YÖNETMEN Andrea Di Stefano

OYUNCULAR Benicio Del Toro, Josh Hutcherson, Claudia Trisac,

Brady Corbet, Carlos Bardem

YAPIM 2014 Fransa-İspanya-

Belçika-Panama

SÜRE 120 dk.

DAĞITIM Bir Film (Fabula)

ÜLKENİN TRAVMATİK GEÇMİŞİYLE EGZOTİKliğini BİRLEŞTİREN FİLM, DI STEFANO'NUN İLK UZUN METRAJ. HEMEN BELİRTELİM, 'BU BİR PABLO ESCOBAR BİYOGRAFİSİ' DEĞİL!

KARANLIK YERLER

★★★★★

ORİJİNAL ADI Dark Places

YÖNETMEN Gilles Paquet-Brenner

OYUNCULAR Charlize Theron,

Chloë Grace Moretz,

Nicholas Hoult,

Christina Hendricks,

Tye Sheridan, Corey Stoll

YAPIM 2015 İngiltere-Fransa- ABD

SÜRE 113 dk.

DAĞITIM Mars (Tanweer)

**FİLM, KÜÇÜK
BİR KANSAS
KASABASINDA GEÇSE
DE, ABD’NİN ORTA
KESİMLERİNDEKİ
‘KAYIP’ MEKANLARA,
KAH BİR ÇİFTLİK EVİNE,
KAH STRİPTİZ
KULÜBÜNE UZANIYOR.**

ÇOK FİLM SEYREDEN ELEŞTİRMEN İÇİN NADİR SAYILABİLECEK BİR DURUM BAŞIMA GELDİ. DRAM, AKSİYON, SUÇ KOMEDİ, gizem, korku, gerilim, savaş gibi neredeyse her türde üretmiş Fransız yazar-yönetmen Gilles Paquet-Brenner’ın görece en hafif işi “Ödeşme” (Gomez & Tavarès) dışındaki beş uzun metrajlı filminden birini bile seyretmediğimi fark ettim. Doğrusu merak da ettim. Çünkü “Karanlık Yerler”, ‘saklı Amerika’ üzerine çekilmiş iyilerden biri. Anımsatalım ki, uyarladığı eserin yazarı, Gillian Flynn.

1971 Kansas doğumlu Flynn, 2014’te, üçüncü romanından bizzat senaryolaştırdığı “Kayıp Kız”la (Gone Girl), eleştirmenlerden/ yazarlardan ülke çapında 16 ödül kazanmış; David Fincher’in yönettiği, seyirciye, bir ölüm-kalım alanı haline gelen evlilik kurumundaki kadın ile erkeğin birbirlerine karşı tekinsiz yaklaşımlarını tartıştıran film, bir olay olmuştur.

“Karanlık Yerler”, üç kitabı olan Flynn’in 2009 tarihli ikinci romanı. Küçük bir Kansas kasabasında geçse de, ABD’nin orta kesimlerindeki, soluk, unutulmuş, ‘kayıp’ yerlere-mekanlara, kah bir çiftlik evine, kah bir striptiz kulübüne uzanıyor. Hikayeye geçmeden önce, “Ölümcül Tuzak” (The Hurt Locker) ile dalında Oscar adayı olan, İngiliz görüntü yönetmeni Barry Ackroyd’un canlılığı kaybolmuş solgun tonlardaki görüntüleriyle yaratılan atmosfer etkisinin, seyredeni özel bir ruh haliyle buluşturduğunu düşünüyorum. Paquet-Brenner’ın ait olmadığı bir ülkenin derinlerindeki tuhaf, ırkiltici dünyayı bu denli başarıyla kurmasına şaşırdım... Bu, bütçeyle değil, bakış ve eserin özüne nüfuz etmekle ilgili olduğundan, yineleyeyim, yönetmeni belleğimde özel bir yere yerleştirdim.

Film, öykünün ana kahramanı ve anlatıcısı Libby Day’in (Charlize Theron), “içimde gerçek bir organ gibi yer kaplayan sinsi bir kötülük var”

sözleriyle başlıyor. O, bavulların, kolilerin, yılların biriktirdiği eski yığınların arasındaki dar bir alanda yaşadığı dairesinin iki aylık kirasını ödeyememiş bir mutsuz kadın. 25 yıl önce, bir gece, yaşadıkları çiftlik evinde annesi Patty (Christina Hendricks) ile iki küçük kız kardeşi öldürülmüş, kendisi ise pencereden kaçarak canını zor kurtarmış...

Polise verdiği ifade sonucu, cinayetleri ağabeyi Ben’in (Tye Sheridan) işlediğine dair hüküm verilmiş... Patty ise, ülkenin küçük mağduru olarak yıllarca yardımlarla yaşamış; fakat artık denizin bittiği noktada!

Şimdi, üzerindeki kuşku bulutları dağılmamış ya da çözilememiş tuhaf vakaları araştıran Cinayet Kulübü üyeleri adına Libby ile temasa geçen Lyle (Nicholas Hoult) sayesinde, o cinayet gecesine dair araştırmalar yeniden

başlayacaktır.

Hikaye, yıllar sonra Libby'nin, hapisteki Ben'le (Corey Stoll) görüşmesinden sonra, geçmişin izlerini sürmeye başlamasıyla ve paralelindeki geriye dönüşlerle, seyirciyi içine çekiyor... 1980'lerde, evi terk etmiş berbat babalarının ardından dört çocuğuyla çaresiz kalmış annelerinin yoksulluktan çıkmak için çırpınışları sürerken, hem Ben, hem de Libby'nin gözünden cinayet gecesine giden günlerin arka planı oldukça karamsar: Yetmişlerin petrol krizi sonrasında kimileri için devam eden ekonomik bunalım, sınıfsal ayrımların keskinleştirdiği adaletsizlik; bir yanda tutuculuk, diğer yanda tarikat patlaması... Gençlere yönelik tuzaklardan en dehşet verici olanı, bir zamanlar Türkiye'de de can almış Satanizm çeşitlerinin yaygınlaşması!

"Karanlık Yerler", mesela "True Detective"ın ilk sezonundaki hikayede de tüyleri diken diken ettiği gibi, içten içe çürümüş, boğazına kadar suça ve günaha batmış karanlık yüzlü Amerika'nın umutsuzluğunu ve uygarlık görüntüsü arkasındaki gaddarlığını yansıtıyor. O katliam gecesine doğru adım adım yaklaşırken, bu yansımaların özellikle genç ruhlarda yarattığı tahribatla ilgileniyor... Çaresizliğin son durağında aklın ve yüreğin iflası ile fedakarlığın gerçekte ne anlama geldiğinin örneklerini inceliyor. Vicdanın, şaşmaz adalet ısrarına vurgu yapıyor... Yoğunlaşmanız gereken filmlerden.

Christina Hendricks, "Kayıp Nehir"den (Lost River) sonra anne karakterinde güven ve duyarlılığı birleştiriyor.

Son bölüm aceleye gelmiş gibi. Tekrar kurgulanabilir.

**YAPIT, ÇÜRÜMÜŞ,
BOĞAZINA KADAR SUÇA
VE GÜNAHA BATMIŞ
AMERİKA'NIN
UMUTSUZLUĞUNU VE
UYGARLIK GÖRÜNTÜSÜ
ARDINDAKİ
GADDARLIĞINI
YANSITIR.**

MCFARLAND

ORİJİNAL ADI McFarland, USA

YÖNETMEN Niki Caro

OYUNCULAR Kevin Costner,
Maria Bello, Ramiro Rodriguez,
Carlos Pratts, Omar Leyva

YAPIM 2015 ABD

SÜRE 129 dk.

DAĞITIM UIP

HER NE KADAR KLİŞE
BİR 'BAŞARI' ÖYKÜSÜ
GİBİ GÖZÜKSE DE
ABD'DE HÂLÂ SÜREN
LATİNLERİN
'GÖÇMEN' STATÜSÜ
ÜZERİNE DE BİR İKİ
KELAM EDEBİLEN
BİR FİLM.

GERÇEK BİR HİKÂYEDEN ESİNLENEN "MCFARLAND", CALIFORNIA'NIN EN FAKİR BÖLGELERİNDEN BİRİNE taşınmak zorunda kalan koç Jim White'ın (Kevin Costner) burada bir okul takımı ve bölgeyle olan macerasını konu alıyor.

Filmin konusu klasik, 'Kaybeden bir adamın, kendisinden daha da kötü durumda olan bir grubu hayallerinin ötesine geçirmesi' hikâyesi gibi duruyor. Kısım de öyle zaten. Her ne kadar klîşe bir 'başarma' öyküsü gibi gözükse de ABD'de hâlâ süren Latinlerin 'göçmen' statüsü üzerine de bir iki kelam edebilen bir film "McFarland".

Bu, tıpkı yönetmen Niki Caro'nun 2005'te çektiği ve Charlize Theron'a En İyi Kadın Oyuncu Oscar'ı adaylığı kazandıran ikinci filmi "Tek Başına" (North Country) gibi gerçek olaylara dayanan bir öykü. Hatta filmlerin geçtiği tarihler de birbirine yakın. "Tek Başına"yı da hatırlamak gerekirse: Josey, iki çocuğunu bakmak için bölgenin geçim kaynağı olan demir madeninde çalışmaya başlar. Fakat bir süre sonra erkek egemen bu ortamda, çalışma arkadaşlarının kendine ve kadın madencilere uyguladıkları sindirme ve tacize dayanamaz ve baş kaldırır. Bundan sonrasında bir hukuk mücadelesine başlar. Birçok zorluğa rağmen Josey, yalnız kalmak pahasına bir avukata ikna eder ve madencilik şirketine karşı Amerika'yı sarsan bir cinsel taciz davası açar...

Caro'nun son iki filmi birçok bakımdan birbirine benziyor. Hem ABD toplumunda belli kırmızı çizgileri esneten, toplumsal meseleleri işliyor olması bakımından hem de 'her şeye rağmen başarma' öyküsü sebebiyle.

McFarland, Latin Amerika'dan gelenlerin yaşadığı bir bölge. Öyle ki Jim White ailesiyle buraya geldiğinde küçük kızının "Burası Meksika mı?" sorusunu karşılayacak kadar Latin bir yerleşim yeri. Ekonomik sıkıntı, çalıştığı

okullarda White'ın öğrenciler ya da yönetimle yaşadığı sıkıntılar aileyi buraya sürükler. Lakin hiçbir küçük bir Meksika'ya geleceklerini tahmin etmez. Okulda hem fen bilgisi hem de beden eğitimi öğretmenliği yapan White, başta öğrencilerin Amerikan futbolu denen ve herkesin birbirini devirmesine dayalı oyunun koçluğunu daha doğrusu koç yardımcılığını üstlenir. Fakat bu spor dalında(!) yeterince başarısız olduklarını gördüğü sırada başka bir şeyi de keşfeder. Çocukların çoğu okuldan önce ve sonra tarlalarda çalışmaktadır ve aradaki süreyi kısaltıp daha verimli olmak için 'hızlı' olmaları gerekir. Gençlerin bu yeteneğini keşfeden White, çocukları dağ koşuculuğuna ve ulusal yarışmaya hazırlamaya başlar. Elbette yaşayacakları zorluklar vardır ama hiçbir şey onu yolundan döndürmez.

İki saati aşkın filmi üç bölüme ayırmak mümkün. Soyadı bölgeye göre bir hayli manidar olan White ve ailesinin uzun süre McFarland'a uyum sağlamaya çalışmaları filmin birinci bölümü. İkinci bölüm ise çocukların bu yeteneklerini keşfeden koç Jim White'in bu işin peşine düşmesi, çocukları ikna etmesi süreci. Sonuç olarak da uzun antrenmanlar, bu olayı çevreye kabul ettirme ve büyük yarış...

Yönetmen Caro, filmi anlatırken fazlaca klişe kullanıyor. O yüzden filmin sonunu hatta ortasını bile tahmin etmek zor değil. Keşfediş, koşullara direnme 'yalnız kalma pahasına' tek başına ya da spesifik bir ekiple başarıma (buna örgütlülüğünden farklı olarak başarımaya odaklı 'takım ruhu'yla imkansız başarıma da denebilir) gibi örneklerle tüm omurgayı çatıyor. Zira bunun gerçek hikâyeye dayanması da yönetmene

kuvvetli bir mesaj olanağı sağlıyor. Bunun üzerine kurulu senaryoda ilerlemek de bir hayli kolay oluyor. Filmde Jim White'in en hızlı öğrencisi her ne kadar ona "Burası Amerikan rüyasının gerçekleştiği yer değil" dese de, ABD misakı millisi içerisinde hiç kimse bu rüyayı görmekten kendini alıkoyamıyor. Elbette hikâyenin gerçekten esinlenmesi, Amerikalı göçmen gerçeği ve göçmenlere bakış açısındaki 'faşizan' öğelerin, tıpkı "Tek Başına"daki erkek egemen toplumun teşhiri ve bunlara karşı verilen mücadele açısından, izlenmeyi elbette hak eden bir film.

Spesifik bir başarıya işaret etse de bakış açısında ve önyargıda çatlaklar yaratabilen bir yanı var.

Bakış açısında ve önyargıda yarattığı çatlakları kullandığı milyon tane klişeyle bir güzel sıvıyor.

**YÖNETMEN CARO,
FİLMİ ANLATIRKEN
FAZLACA KLİŞE
KULLANIYOR.
O YÜZDEN FİLMİN
SONUNU HATTA
ORTASINI BİLE
TAHMİN ETMEK
ZOR DEĞİL.**

ARAF TAKİ EV

2 014 SCREAMFEST'TEN EN İYİ FİLM VE EN İYİ YÖNETMEN ÖDÜLLERİYLE DÖNEN "ARAF TAKİ EV", YAZ AYLARINDA ALIŞIK olduğumuz 'Türkiye salonlarına geç uğramak' durumunun son temsilcisi.

Filmin bir başka etiketi de 'Venezüela'dan çıkan ilk korku filmi' olduğu. Dağıtım ağlarının genişliği söz konusu olduğunda kendisinden haber aldığımız ilk korku filmi olması muhtemel ama bu etiket biraz iddialı geldi bize.

Lanetli ev hikayesini, kendince çok büyük sürpriz sınıfında konumlandığı tek bir dokunuşla eğip bükerek yol alan ve göreceli başarısını buna borçlu olan film, 'sorumlu bir anne' olmaktan başka özelliği bulunmayan Dulce etrafında kuruyor. Eşinin ölümü, çocuklarından birinin kaybolmasıyla sonuçlanan bir trajedinin suçlusu konumuna düşen Dulce, 30 yılını hapiste geçirdikten sonra yaşlı insanlara verilen özel bir aftan faydalanıp, cezasının geri kalanını tamamlamak için ev hapsine gönderiliyor. Trajedinin yaşandığı evde geçmişle yüzleşmek ve gerçekte neler olacağını bulmak için vakti bol yani...

Bir yandan günümüzde geçen, işin içine 'Tanrı sevgisini yeniden aşılama'ya çalışan rahip'in de dahil olduğu araştırma safhası, bir yandan da 30 yıl önce olanları izlediğimiz iki zamanlı bir yapı var "Araftaki Ev"de. Son yarım saatine girene kadar hiçbir şey ifade etmeyen gidişatta, erken sayabileceğimiz twist ile taşlar yerine oturuyor. Mesele o dakikaya kadar merakı ayakta tutabilecek yeteneği sergilemekte ki yönetmen/senarist Alejandro Hidalgo'nun bu konuda çok maharetli olduğunu söyleyemeyiz.

Öncüllerinden ayrılmasının tek sebebi olan twist'e giden yolda dikkatli ve ezberci olmak arasında sıkışan Hidalgo, Dulce'nin çocuklarının gündelik hayatına göz gezdirdiği anlarda çizginin dışına çıkabiliyor. Leopoldo ve Rodrigo'nun içerisinde kıskançlık da barındıran ilişkileri ve yoksul semt çocuklarının zaman geçirme anlayışı üzerine eğilen anlar filme hareket katarken, Dulce ve eşinin maddi sıkıntıları günümüz Venezüela'sının ekonomik durumunu mercek altına alıyor. Aile içerisindeki

ev bazlı git-gelleri filmin türü itibariyle kabullenmiş olan bizler, dünyevi dertlerin varlığıyla 'dağılmakta olan çekirdek aile' sunumuna inanarak bakabiliyoruz.

Ezberci kısım ise filmin düşük bütçeli olmasının da etkisiyle uzatıldıkça uzatılan 'elde gaz lambası dolaşıp durmaca' etkinliğiyle başlıyor, aynı merdivenler ve odalar arasında 3-4 tur atılan panik anlarıyla tüm filme yayılıyor. Tartışma götürmeksizin sağlam bir kısa film olabilecek kısıtlı hikaye, sağından solundan çekiştirilerek vasat bir uzun metraje dönüştürülüyor. Yine, yeni, yeniden...

Gelelim filmin tek kozu olan twist'e. Sürprizbozan vermemek için elimden geleni yapacak olsam da "Araftaki Ev" in tek kozu olan yapısal dönüşümün görülmemişlik hissi yaratmadığı çok açık. Filmin üzerinde ilerleyen 'bu bir lanetli ev filmi değil, ... filmi' tartışmalarına göz gezdirmeniz neler olacağı konusunda fikirlerinizi en fazla iki şıkka indirgeyecektir. Onlardan biri de doğru olanı.

Filmin büyük kısmında perdede olduğundan ağır bir sorumluluk yüklenen eski Venezüela güzeli Ruddy Rodríguez'in başarılı performansı ve çocuk oyuncuların sırtıtmaması artı hanesine eklenebilecek özelliklerken, Dulce'nin 30 yaş yaşlanmasını sağla(yama)yan evlere şenlik makyaj çalışmasının bir çuval inciri berbat ettiğini de belirtebiliriz. Korku, melodram ve çocuk macerasını bir potada eriterek Hollywood ve Amerikan izleyicisinin çok sevebileceği bir kisveye bürünen "Araftaki Ev", yeniden çevrim haklarının satın alınmasını da yüksek oranda buna borçlu. Normal şartlar altında karşısında durduğumuz yeniden çevrim mantığı bazı filmler özelinde olduğu gibi "Araftaki Ev"de de işe yarayabilir. Bazen biraz renk biraz hareket, kayıp hanesine yazılmaz aksine kazandırabilir.

Dağılmadan ilerliyor, taşlar yerine oturuyor.

Övgülerle karşılanması korku sinemasının geleceği açısından umut kırıcı.

ORJİNAL ADI La Casa Del Fin De Los Tiempos (The House At The End Of Time)

YÖNETMEN Alejandro Hidalgo
UYUNCULAR Rosmel Bustamante, Adriana Calzadilla, Simona Chirinos, Gonzalo Cubero, Alexander Da Silva

YAPIM 2013 Venezüela

SÜRE 101 dk.

DAĞITIM Özen Film
(Vişne Production)

SAĞLAM BİR KISA FİLM OLABİLECEK KISITLI HİKAYE, SAĞINDAN SOLUNDAN ÇEKİŞTİRİLEREK VASAT BİR UZUN METRAJA DÖNÜŞTÜRÜLÜYOR.

KURBAĞA PRENS

ORJİNAL ADI Ribbit

YÖNETMEN Chuck Powers

SESLENDİRENLER Sean Astin,

Tim Curry, Russell Peters,

Cherami Leigh

YAPIM 2014 Malezya

SÜRE 88 dk.

DAĞITIM Mars (Medyavizyon)

**HAYVANLARIN KARŞI KARŞIYA
GELDİĞİ SAHNELERDEKİ
BOYUT VE EŞLEME
SORUNLARI OKUL BİTİRME
PROJELERİ DÜZEYİNDE.**

A NİMASYON PAZARINDA NİCELİK VE NİTELİK AÇISINDAN SON 10 YILDA BOLLUK YAŞANIYOR. LİDER AMERİKALILAR'IN YETİŞKİN seyirciyi de devreye sokan müthiş projelerinin ve Dreamworks ile Pixar/Disney şirketlerinin amansız rekabetinin bu artışta payı büyük. Japonlar da her zaman ABD'nin en ciddi takipçilerinden biri olarak 'ekol'lerini sürdürmeyi başarıyor.

Birkaç zamandır, küçük ve yerel pazarlardan uluslararası piyasalara akan animasyonlar da dikkat çekmiyor değil. Hollywood kalitesinin çok uzağında olmalarına karşın, özellikle Asya patentli hatırı sayılır miktarda iş var etrafta.

Ancak, Asyalı üreticilerin teknik ve sanatsal olarak çok fırın ekmek yemesi, emek sarf etmesi, vasat bir Hollywood animasyonu maliyetinin aşağı yukarı 15 milyon dolardan başladığı bir sektörde bol para bulması gerekiyor. Bu gerçeğe karşın, yeni haftada izleyeceğimiz Malezya patentli "Kurbağa Prens" gibi derme çatma yapımlar, zayıf altyapıyla pastaya yeltenebiliyor. Tabii ki Amerikan filmlerine alternatiflerin

artması ve piyasanın çeşitlenmesi güzel şeyler ama "Kurbağa Prens"e bakıyorsunuz örneğin; senaryo boşluklarla dolu, renkler çığ, yapay, itici ve renk tonlamaları can sıkıcı.

Hayvanların karşı karşıya geldiği sahnelerdeki boyut ve eşleme sorunları okul bitirme projeleri düzeyinde. Bütünüyle küçük çocuklara yönelik üretilmesi, "Kurbağa Prens"teki özensizliği ve seyirciye saygı sorununu hafifletmiyor ayrıca...

İzlemeye niyetlenenlere konu: Kişilik krizindeki bir kurbağanın öyküsü bu. Diğerlerinden farklı hissediyor kendini ve yeni hedeflerin peşine takılarak, uçan bir sincap olan arkadaşı Sandy ile ormanda yolculuğa çıkıyor; türlü türlü hayvanlarla sohbet girerek, animasyon yoluyla eğitim, öğretim işlevi üstleniyor.

Ürkütmeden, ürpertmeden çocuklara öykü anlatıyor.

'10 yaş üstüne sakıncalı' diye durumu şakaya vurmamak olası.

SINEMAMUZIK.COM

“Bir tıkla gerçek habere ulaş”

KIVIRCIK: AY MACERASI

ORIJINAL ADI Black To The Moon
(Blackie & Kanuto)

YÖNETMEN Francis Nielsen

SESLENDİRENLER Emilee Wallace,

Kristina Hughes, Peter Hudson

YAPIM 2013 İspanya-İtalya-Fransa

SÜRE 81 dk.

DAĞITIM MC Film
(Horizon International)

**HAYVANLI ÇİZGİ
FİLMLERİN EN
BASİTLERİNDE DAHI
BELLİ MESAJLAR
OLURDU...**

AY'A YAPILACAK BİR YOLCULUĞUN HAYALİ, SİNEMA İÇİN ÖNEMLİ BİR TEMADIR, ÖNCÜ SİNEMACI GEORGE MÉLIÈS'İN kısa filmi "Ay'a Seyahat"inden (Le Voyage Dans La Lune, 1902) beri. İnsanın gerçekten Ay'a ayak basışından beri de, gizli bir anlamı daha var. Uzay yarışında ilk uydu, ilk canlı, ilk insan hep Sovyetler'ce gerçekleştirilmiş, ABD'nin alandaki 'ilk'i, Ay üstünedir, dolayısıyla uzayla ilgili hayaller kurarken Ay'a ayak basma vurgusu, neredeyse 50 yıldır ikinci kez gerçekleştirilmeyen bu olayın altını da çizer. "Kıvırcık'ın Ay Macerası"nın bunları akla getirmesinin sebebi, Amerikan popüler kültürünün etkisinin çizgilerinde fazlasıyla hissedilmesi.

Olaylar şöyle geliyor. Bir çiftlikte yaşayan hayvanlardan Kıvırcık, Ay'a gitme konusunda saplantılı bir koyundur. Planlarına ilk, ona aşık olan çoban köpeği katılır. Derken yolculukta çeşitli tuhaflıkta canlılarla karşılaşır, operacı inek, moda tasarımcısı kurt, televizyondaki bir şarkı yarışmasından kuşlar gibi. Saçları yapılı, makyajlı koyunlardan, deri fetiş kıyafetli

köpeklerle, bu hayvanların daha giyimlerinden cinsellik akmaktadır, üstelik sadece hayvan değil, bebek yaştaki hayvanlar bile filmde bir cinsellik unsuru olabilir. Karşılaşmalar giderek saçmalaşır, en son roket sahibi bir köpek sürüsü ile, bölüm sonu canavarı kontenjanından dev bir pembe koyunla karşı karşıya gelirler.

Farklı yaştan seyirciye hitap etmeyi başaran çok katmanlı animasyonlar bir yana, hayvanlı çizgi filmlerin en basitlerinde dahi belli mesajlar olurdu; farklı olanların bir arada yaşaması ve dayanışma gibi. Burada ise, karakterlerin ve öykünün kuruluşundan çizgilere, bencil, duyarsız, düşüncesiz olanın galibiyetini izleriz. Finali de, moda tasarımcısı kurt ile deri kıyafetli çoban köpeğinin yapması, filmin dış görünüşe yaptığı vurguyu perçinleyerek, manzarayı tamamlar.

Kimisi espri anlayışını sevmiş, İngiliz mizahına benzeten yorumlar bile yapılmış.

Koyunlara ruj sürmekten daha komik espriler yapılabilir; kişileştirme bu değil.

ON SEANSI

Şenay Aydemir, Evrim Kaya ve Hasan Cömert'le

her cuma
saat: 22.00'da

hayat
televizyonu

Frekans Bilgileri: Frekans: 12523, Polarizasyon: Dikey(V), Sembol Rate: 22500 FEC: 2/3

ALKARISI: CİN-NET

YÖNETMEN Muzaffer Gülçek

OYUNCULAR Sanem İşler,

Tuncay Tarhan, Mehmet Tokatlı

YAPIM 2015 Türkiye

SÜRE 77 dk.

DAĞITIM Chantier Films

(Calion Film)

HİKAYESİNİ BİR TÜR
'CİN'İN VARLIĞINA DAYAYAN
"ALKARISI: CİN-NET",
ASLINDA BİRKAÇ FİLMİN
KOLAJINI YAPMAYI DENİYOR.

A LKARISI, ANADOLU VE ORTA ASYA İNANISLARINA GÖRE, LOHUSA DÖNEMİNDEKİ KADINLARA VE ATLARA MUSALLAT olduğuna inanılan bir cin olarak biliniyor. Hâlâ halk arasında 'alkarısı' olarak da bilinen bu inanın temelinde şamanist geleneklerin de var olduğu anlatılmakta. İnanişâ göre, yeni doğmuş çocukların ve tayların ciğerleriyle beslenen bu 'cin'den korunmanın yolu, lohusa kadını yalnız bırakmamak, ışıkların sürekli yandığından emin olmak, Kuran'la uyumak, kırmızı örtüyle dolaşmak, vs...

Hikayesini bu tür bir 'cin'in varlığına dayayan "Alkarısı: Cin-net", aslında birkaç filmin kolajını yapmayı deniyor. 1968 yapımı Roman Polanski klasiği "Rosemary'nin Bebeği", "Paranormal Activity" ve "Halka" arasında gidip gelen yapım, tüm iyi niyetli çabasına rağmen ne geriıyor ne de korkutmayı başarıyor.

Hamileliğinin son evresinde olan Dilara, tüm vaktini evde geçiren, kocası ve yakın arkadaşlarıyla mutlu bir hayat süren sıradan bir ev kadınıdır. Zaman zaman kayıncıvalidesinin

ziyaretleri onu gerse de beklenen bebek en büyük motivasyonudur. Fakat genç kadın evde uzun zaman geçirince korkunç kabuslar ve halüsinasyonlar görmeye başlar ve bu durum çevresindeki her şeyi altüst eder. Bu yüzden ruh hali gelgitlerle tam anlamıyla çöken Dilara, çevresindeki herkesi kötü etkilemeye başlar. Kocanın da bu etkiye kapılması, çareyi 'cinci hoca'da aramaya kadar götürür...

Öykündüğü tüm filmlere karşın en ufak bir zeka pırıltısı veya yaratıcılık barındırmayan yapım, oyuncuların sığ ve sakil diyaloglarıyla, en amatöründen bir öğrenci filmi etkisi bile yaratamıyor. Sürekli kendini tekrar eden sahneler ve çamur kıvamında görüntüleriyle seyir deneyimini de zora sokan "Alkarısı: Cin-net", izlemesi hayli güç bir deneyim.

Duvardan çıkan 'el', filmin görsel efektlerindeki tek elle tutulur öge.

Filmin büyük bir kısmı gece geçiyor. Bu yüzden her şey zifiri karanlık. İzlemeyi oldukça zorlaştırıyor.

ESCOBAR: KAYIP CENNET

KARANLIK YERLER

ONUR

TERMINATÖR: GENISYS

	BİLGEHAN ARAS	OKAN ARPAÇ	TUNCA ARSLAN	BURAK GÖRAL	MURAT ÖZER	OLKAN ÖZYURT	BURÇİN S. YALÇIN
ALKARİSİ: CİN-NET	★						
ARAF TAKI EV / LA CASA DEL FIN DE LOS TIEMPOS		★★					
ESCOBAR: KAYIP CENNET / ESCOBAR: PARADISE LOST	★★★			★★★	★★★	★★★	
KARANLIK YERLER / DARK PLACES	★★			★★★	★★		
KIVIRCIK: AY MACERASI / BLACK TO THE MOON							
KURBAĞA PRENS / RIBBIT							
MCFARLAND / MCFARLAND, USA	★★						
ONUR / PRIDE		★★★★			★★★		
TAKSİ TAHRAN / TAXI			★	★★★★			
TERMINATÖR: GENISYS / TERMINATOR GENISYS	★★	★★★★		★★	★★	★★★	
BOYNUZLAR / HORNS	★★	★★		★★	★★		
HAYATIMIN ŞARKISI / LA FAMILLE BÉLIER				★★★			
İYİ BİRİ			★	★★	★★		
JURASSIC WORLD	★★	★★		★★★★	★★	★★★	★★
KABİLE / PLEMYA	★★★★			★★★★	★★★★		
KUZU			★★★★	★★★★	★★	★★★★	★★
ÖLÜMCÜL TAKİP / SURVIVOR		★★		★★			★★
TERS YÜZ / INSIDE OUT		★★★★★		★★★★	★★★		
BÜYÜK GÖZLER / BIG EYES		★★★★		★★	★★	★★★★	★★★★
EXODUS: TANRILAR VE KRALLAR / EXODUS: GODS AND KINGS	★★	★★		★★	★★		★★★★
GET ON UP				★★★★			
HACKER / BLACKHAT	★★	★		★★	★★★★	★★	★★
LEVIATHAN / LEVIAFAN		★★★★	★★★★	★★★★★	★★★★	★★★★	★★★★
YARGIÇ / THE JUDGE	★★	★★★★			★★★★	★★★★	★★★★
YENİDEN BAŞLAMAK / BEGIN AGAIN				★★★★	★★★		

HITCHCOCK'UN "HAYALET"İ SAHAFLARDA GEZİNİYOR

Arat Kitabevi'nin **1968**'de Süheyla Aykut'un Fransızcadan çevirisiyle okurlara sunduğu Alfred Hitchcock imzalı **"Hayalet"**, birbirinden ilginç yedi **öykü** barındırıyor. Çoğunlukla **kadın** karakterlerin öne çıktığı, çok hafif bir erotizm içeren, sıkı korku-gerilim öyküleri **'yazmış'** Hitchcock...

ÜSTADIMIZ ALFRED HITCHCOCK'UN UZUNLU KISALI, SESLİ SESSİZ FİLMLERİNİN ÖTESİNDE DE 'KORKU-GERİLİM GÖSTERİLERİ' GERÇEKLEŞTİRDİĞİ, TELEVİZYON PROGRAMLARI YAPTIĞI BİLİNİR. DAHASI,

bir 'korku müziği' albümüne de adını vermiştir kendileri... Bunların ötesinde bir de Hitchcock imzalı kitaplar söz konusu. Doğrusu, 1960'lı yılların sonlarından itibaren ülkemizde de rastlanan bu kitapların çoğunun kaynağı meçhul gibi görünüyor. Yani, bu kitapların doğrudan Hitchcock tarafından mı yazıldığı, yoksa bir çeşit derleme mi oldukları tam net değil. Örneğin 1992'de Öteki Yayınları'ndan çıkan "Zehrin Kalorisi Yoktur" adlı kitabın yazarı olarak Alfred Hitchcock görünüyor ama kitap aslında bir derleme ve 'Hitchcock'un seçtiği' 11 korku-gerilim öyküsü içeriyor. Bunun gibi, Arat Kitabevi'nden 1968'de "Vampir" ve "Yamyam", Milliyet Yayınları'ndan 1971'de "Son Durak Tabut" başlıklı 'Hitchcock kitapları' da mevcut. Aransa, başkaları da bulunur elbette.

Arat Kitabevi, 1968'de epeyce Hitchcock yayımlamış anladığım kadarıyla; yukarıda söz ettiğim iki kitabın yanı sıra geçenlerde okuma fırsatı bulduğum "Hayalet" de aynı yayınevinin ürünü.

Yayınevinin onuncu, korku-polisiye serisinin ikinci kitabı olan 73 sayfalık "Hayalet"i Süheyla Aykut Fransızcadan çevirmiş. İnsan merak ediyor tabii, neden İngilizceden değil de Fransızcadan diye...

Kitapta toplam yedi öykü var ve gayet iyi, kalburüstü öyküler olduğunu söyleyebilirim. Çoğunlukla kadın karakterlerin öne çıktığı, çok hafif bir erotizm içeren, sıkı şeyler 'yazmış' Hitchcock...

Kitaba adını veren ilk öykü, bizim "Gulyabani"yi akla getiren bir 'şatodaki ıslık çalan oda' serüveni... Ama öyle böyle

değil bu ıslık; öykünün kahramanı kadar okurun da kanını dondurabiliyor kimi sayfalarda: "Islık tuhaf bir gürültüyü belirsiz bir sarkiyi andırıyordu. Bazende delilerin, görünmeyen yaratıkların esrarlı kahkahasını... Etrafımız alay eden ve üzerimize atılmaya hazır, görülmiyen yaratıklarla dolu gibiydi." İstirap dolu, yarı insani yarı hayvani, lanetli bir çılgılık...

İkinci öykü "Çatıdaki Ses"i gerçekten çok sevdim. Akla, Trevanian'ın harika "Katya'nın Yazı" romanı ile Hitchcock'un "Rebecca" filmini akla getiren tüyler ürpertici ve ruh üşütücü bir aşk ile sarsıcı gerçekler var "Çatıdaki Ses"te. Şu kadarını aktarayım, gerisini siz merak edin:

"Bu kızda insanı etkisi altına alan kuvvet dış güzelliği değildi sadece: Kişiliğinde garip bir kudret saklıydı. Ona belki de bir ruh güzelliği diyebilirsiniz ama bu kelimeyi henüz tam anlamıyla kullanamıyordum. Çünkü emin değildim. Bir değişikliğe sahipti kız ama neye, anlamıyordum. Evet, işte zavallı Hunter'ın nisanlısı garip ruhlu bir kızdı. Değişik bir kızdı. Ve bu değişiklik beni cezbetmekle beraber buz gibi bir korkuyla da dolduruyordu. Zira onun ruhu ile vücudu arasında bir ahenk yoktu... Kadının ruhu kötüydü. Bunu hissediyordum. Buna rağmen, güzelliğine lakayt kalmanın imkânı yoktu."

40 yıldır yatağından çıkmayan çok şişman bir kadının zavallı genç hizmetçisine 'kadınsı dokunuşları'nın yarattığı 'kişilik değişimi'ni öyküleyen, Stephen King aromalı "Parmak" da, sinemadan çıkan cepleri delik üç kişilik gasp çetesinin kanlı bir belaya çatmasını

anlatan "Manyak" da gayet etkileyici öyküler ama "Ölüm Ağacı"nın korku-gerilim dünyamda başka bir yer edindiğini belirtmeliyim. Cadı avı döneminden başlayıp iki kuşak sonrasına uzanan bu öykü, tekinsiz bir oda ve ölümcül-fantastik bir ağaç etrafında gerilimin buz gibi soğuk yüzüyle baş başa bırakıyor okuru.

Altıncı öykü "Gölgelerin İntikamı"ndan pek bir zevk almadım ama son öykü "Danetree'nin Tehlikeli Kızları"nın tipik bir Hitchcock öyküsü olduğunu söyleyebilirim.

Evet, Hitchcock'un "Hayalet"i sahaflarda geziniyor. Dilerim bir gün karşınıza çıkar...

Haftaya görüşmek üzere. Sinema salonunu en son siz terk edin!

İRLANDALI KIZ

Devasa prodüksiyonların usta yönetmeni **David Lean**'in 1970 tarihli başyapıtı “İrlandalı Kız” (**Ryan’s Daughter**), üç saati aşkın süresi boyunca başkarakteri Rosy’nin yazgısına ortak ediyor bizi. **Sarah Miles**’in ‘aşkla’ tutunduğu bu karakter, sinema tarihinin ‘edebiyat kokan’ kahramanlarından birine dönüşüyor. **John Mills**’in ‘köyün delisi’ performansıyl, **Freddie Young**’ın da mükemmel görüntü çalışmasıyla Oscar kazandığı “İrlandalı Kız”, ‘direnış’ motifiyle de akılları çelmeyi başarıyor.

DEVASA FİMLERİN YÖNETMENİ DAVID LEAN, BÜYÜK PRODÜKSİYONLARI TEREYAĞINDAN KIL ÇEKER GİBİ HALLETMEYİLE ÜNLÜ BİLDİĞİNİZ GİBİ. HER BABAYIĞIDIN HARCİ OLMAYAN BU YAPIMLAR, ONUN ELİNDE ADETA BİRER ‘OYUNCAK’A DÖNÜŞÜYOR, BAŞYAPIT DÜZEYİNE ULAŞIYOR YA DA YAKLAŞIYORLAR. YÖNETMENLİK DENEN ZOR zanaatın kusursuz uygulayıcılarından biri David Lean. El attığı hikayeleri hiçbir ayrıntıyı atlamadan başlatıp bitirebiliyor ve sonuçta da karşımızdaki eseri ağzımız açık izlemek kalıyor bize.

1970 tarihli “İrlandalı Kız” (Ryan’s Daughter), Lean’in başyapıtlar galerisinin son dan bir önceki halkası. Bu çalışmasının ardından vereceği 14 yıllık ara, E.M. Forster uyarlaması “Hindistan’a Bir Geçit”le (A Passage To India) onu son kez karşımıza getirmişti. “İrlandalı Kız” da edebi tatlar bırakan bir film, her David Lean çalışmasında olduğu gibi. Bir uyarlama değil belki, ama Robert Bolt’un senaryosu, başta Gustave Flaubert’in “Madam Bovary”si ve Tolstoy’un “Anna Karenina”sı olmak üzere edebiyat dünyasının kusursuz metinlerine öykünen bir yapıya hizmet ediyor. O metinlerden sızan melankoli, “İrlandalı Kız”ın da atmosferini belirleyen en temel unsur haline geliyor.

1916’da küçük bir İrlanda sahil köyünü mekan ediniyor hikaye. Birinci Dünya Savaşı’nın göbeğinde yaşanan, bu trajedinin de görünür

değilse de etkili olduğu bir hikaye bu. Köyün hancısı Ryan’ın (Leo McKern) güzel kızı Rosy (Sarah Miles) var hikayenin merkezinde. Aşık olduğu köyün ‘olgun’ öğretmeni Shaughnessy (Robert Mitchum) ile evlenmesine karşın ‘eksiklik’ duygusundan kurtulamayan Rosy, bölgedeki karakola gelen savaş gazisi genç İngiliz subay Doryan’la (Christopher Jones) ‘yasak’ bir ilişkiye girerek bu eksikliği gidermeye çalışıyor. Aradığının (ya da bulduğunun) aşk mı yoksa sadece cinsel haz mı olduğuna dair kendisinin de net bir fikri yok aslında. Ama ‘tutku’nun öne çıktığı bir ilişki yaşadığı kesin. İngilizlerin ‘düşman’ olarak görüldüğü İrlanda’da böylesi bir ilişkinin karşılığıysa ‘vatan hainliği’ kuşkusuz. Toplumsal yargı ve önyargıların da bir araya gelmesiyle, Rosy’nin hikayesinde ‘mutlu son’ görmek neredeyse imkansız gibi...

Rosy’nin etrafında şekillenen bu hikayede başka karakterler ve durumlar da mevcut tabii. Özellikle İrlandalıların bugünlere kadar gelen ‘direnış’lerinin genel resimdeki payı büyük. IRA öncesi direnişteki ‘gerilla askerler’in köyde yaşattıkları heyecan, bugün çekilmesi mümkün görünmeyen bir sahneyle ölümsüzleşiyor filmde. David Lean’in istediği fırtınanın gelmesi için bir yıl bekledikten sonra çektiği bu sahnede, köylülerin direnişçilere yardım etmek için devasa dalgalarla boğuşmalarını izliyoruz. Direnişçiler için sonuç beklendiği gibi

olmuyor belki, ama bir ulusun ülke olma azminin hangi boyutlara taşındığını net biçimde görebiliyoruz. Rosy için de kilit bir sahne oluyor bu, her şeyin açığa çıktığı, bütün duyguların görünür kılındığı. Toplumsal önyargının nefrete dönüştüğü, bireysel merakların da cevap bulduğu anları beraberinde getiriyor bu sahne ve devamı. Sacayağı oluşturan Rosy, kocası ve âşığının duygusal titişimleri ise o andan itibaren bambaşka bir yöne doğru savruluyor. Bir tür 'karar anı' oluşturuyor yaşananlar.

"İrlandalı Kız"da 'aşk' kavramının sadece bir tanımı olmadığı gibi, sadece bir sonucu olmadığı da vurgulanıyor. Rosy'nin aşkla kurduğu ilişki, genç kadının kafasındaki soru işaretlerini bir an olsun dindirmiyor, aksine daha da çoğaltıyor. Katolik bir öğretinin ışığında yetişen Rosy, hikayenin 'denge' unsuru olan köyün rahibiyle (Trevor Howard) diyaloglarında 'günah' kavramını da sorguluyor, sorguluyor. İnsani olarak hiçbir defosu olmayan kocasını 'aldatması'nın yarattığı vicdani hesaplaşma da genç kadını örseliyor. Bu ilişkide hiçbir risk almamış gibi görünen genç ve yakışıklı İngiliz subay ise finalde trajedinin göbeğine itilip hiçleşiyor.

Hikayenin bir başka denge unsuru olan 'köyün delisi' Michael (John Mills) da resmin kırılma noktalarında devreye giriyor ve 'sessizce'

hükmediyor filme. Onun masumiyeti, Rosy'nin de kaderini belirliyor bir bakıma. İçinde bulunduğu toplumun sınıfsal öfkesini üzerine çekmiş olan genç kadın, önyargıların tetiklediği bir 'cadı avı'nın da malzemesi oluyor sonuçta. Kendi seçimlerinin onu taşıdığı aşamada 'kurban' pozisyonuna oturuyor.

David Lean, üç saati aşan süresi boyunca filmde herhangi bir 'eksen kayması'na izin vermiyor. Rosy'nin temas ettiği herkesin hikayecisini önemli kılmayı biliyor, büyük resme etkilerini sınırlamıyor. Bir tür Yunan tragedyası atmosferi yarattığı filmde, Robert Bolt'un senaryosunun da yardımıyla alabildiğine 'basit' sorular soruyor. Bazılarına cevap buluyor, bazılarının cevabınıysa karakterlerinin film sonrası hikayelerine bırakıyor. Bu basit sorular, insanoğlunun tarih boyunca farklı cevaplarla karşılık bulan kafa karışıklıkları aslında.

Yeni bir şey söylemiyor "İrlandalı Kız", söyleme iddiasında da bulunmuyor. Rosy'nin serüveni, 'bireysel özgürlük' sınırlarının nasıl da geçirgen olduğunu belgeliyor bir kez daha. Sarah Miles'in 'aşkla' tutunduğu bu karakter, sinema tarihinin 'edebiyat kokan' kahramanlarından birine dönüşüyor. Edebiyattaki öncüllerinin arkalarında bıraktıkları kırıntıları takip ediyor Rosy, büyük bedeller ödeme pahasına...

KUZEY (BAKUR)

Programına alındığı **İstanbul Film Festivali**'nde devletin adaletsiz elleri tarafından yasaklanan **“Bakur”**, bir mit haline getirilmeye çabalanan o **‘dağ’** hakkında eşsiz bir belgesel. Savaşın nedenlerini ararken **“Dağda bir gün nasıl geçer?”** sorusunu da soruyor.

ÖNCEKİ İKİ BELGESELİ, “DERSİM 38” VE “5 NO'LU CEZAEVİ: 1980-1984” İLE TÜRKİYE SINEMASINDA BALTA GİRMEMİŞ ORMANLARA GİREN ÇAYAN DEMİREL'İN ERTUĞRUL MAVİOĞLU İLE BİRLİKTE YÖNETTİĞİ “BAKUR”UN ADI, BU SENEKİ İSTANBUL FİLM FESTİVALİ İLE BİRLİKTE BİLİNİR OLDU KAMUOYUNDA. “BAKUR”, TIPKI ÇAYAN Demirel'in önceki iki belgeseli gibi festivallerde film gösterimleri için istenen bir belge olan ‘eser işletme belgesi’ni alamadı. Kültür Bakanlığı tarafından genelde festivaller etrafında kontrolü pek yapılmayan bu belge, “Bakur”un gösterimi arifesinde festivalden bir anda istenir olmuştu. Tartışmalı yönetmeliğin ansızın uygulamaya konulması elbette ki bunun teknik olmaktan ziyade politik bir hareket olduğu iddiasını doğurmuştu. Nihayetinde “Bakur”un İstanbul Film Festivali kapsamındaki gösterimi karanlık bir el tarafından ani bir operasyonla engellendi, festival kapsamında filmi bulunan diğer sinemacıların birçoğu festivalden filmini çekti, halen sonlandırılmamış, muhtemelen uzun bir süre daha nihayete erdirilemeyecek tartışmaların fitili ateşlendi ve İstanbul’un en büyük film şenliği sansürle hırpalanmış bir tür kaba dönüşüverdi. İşin bu kısmı, çoktandır kamuoyuna mal olmuş, alabildiğine tatsız ve başka bir hikaye. Sonrası kaçınılmaz: “Bakur”, prömiyerini Documentarist kapsamında, bir izdiham ortamında yaptı. Yaklaşık bin kişi, yasaklanmış “Bakur”u izlemek için bir sinema salonuna toplanmıştı. Bize de “Bakur”u artık nihayet ‘niteliksel’ olarak inceleme fırsatı doğdu böylece.

Öncelikle, Türkiye sinemasında “Bakur”un bir benzeri yok. Demirel ve Mavioglu’nun belgeseli, on yıllardır medya ve siyaset tarafından yönetilen, kılıflandırılan, manipüle edilen bir ‘öteki’ mefhumunun mutfağına dalıveriyor, PKK kampının yolunu tutuyor. Bu hamle, her şeyden önce bir çıkış fikri olarak heyecan verici ancak iki yönetmenin tavrı belli: İşin heyecan verici tarafından türlü numaralarla nasiplemek yerine her şeyi olduğu gibi göstermek niyetindeler. Bu sebeple “Bakur”, oldukça dingin, huzurlu ve her anına sinmiş geçmiş duygusu sebebiyle biraz da buruk bir dünyayı yansıtmak dışında hiçbir şey yapmıyor ve erkenden, henüz ilk saniyelerinde, bir gerçeğe işaret ediyor: Batı’nın Güneydoğu’sunun bir ‘Kuzey’i var ve “Bakur”u düşman belleyen, düşmanını tanımıyor.

Çayan Demirel ve Ertuğrul Mavioglu, en basit tabirle bir hafta sonu ziyaretine gidiyorlar dağlara. Ellerinden hiç düşürmedikleri kameralarıyla, dağın derinliklerine, orada yaşayan ve fikirleri doğrultusunda bir savaş veren insanların yanına. Bu güne değin her

daim başkaları tarafından seslendirilmiş bir mikrofon uzatıp geri çekiliyorlar. Bir tür forum alanı açıyor “Bakur”, dağlara. Murat Karayılan, “Doğrudur, biz çekilmeyi şartsız gerçekleştirdik. Öyle karar aldık. Ama birinci aşamadan sonra, devletin de erkini kullanması gerekiyordu. Gerekli yasaları çıkarmalı, gerekli adımları atmalıydı ki, geri çekilme süreci hızlansın. Sonra onlar hiçbir şey yapmayınca biz de mecburen karar aldık durdurduk. Yani geri çekilmenin durmasının sorumlusu AKP ve devlettir” diyerek yakınıyor. Bir başka sahnede, bir gerilla komutanı, “Bu savaş bir gün biterse ben de gidip belediye başkanı olmak derdinde değilim. Belki bir çocuğa okuma yazma öğretirim” diyor. Her saniye, Kürtlerin ‘bizim’ dedikleri topraklara nasıl da ait olduklarını anlamakla geçiyor belgeselin süresi boyunca. Dağların dününü, bugününü ve yarınını bilen insanların belgeseli “Bakur”. Bir tür ‘Kürdistan’a Giriş’ dersi.

Serbest mikrofona fısıldanan görüşlerin arasında Kürdistan’ın doğası ve gerillaların ritüelleri var. “Bakur”, net bir “Bütün bu mücadelenin sebebi ne?” sorusunun yanına şu soruyu da ekliyor: “Dağda bir gün nasıl geçer?” Gösterdiği her şeyle bu iki sorunun cevabını veriyor, kamerayı da belgeselin izleğini de görüş aldığı insanların tercihlerine emanet ediyor. Bu insanlar, tabii ki de her izleyene o büyük siyasi ve ‘milli’ kalkanın boşluklarından sızabildikleri ölçüde seslenecekler ama, bizim tanık olduğumuz bakışın samimiyetinden şüphe duymak bir hayli zor.

Türk siyasetinin o klasik politik doğrucu yelpazesıyla ele alırsak, “Bakur”, Türkün de, Kürdün de, Lazın da, Çerkezin de, Alevinin de, Sünninin de izlemesi gereken bir belgesel, bütün kalıplara inat. İktidarlara bağlı bir bukalemun olan medyanın gösterdiklerinin ötesine taşabilmek ya da hangi ‘sakıncası’ sebebiyle yasaklandığı üzerine fikir yürütebilmek için. “Bakur”, sadece bir savaşın hiç konuşulmayan tarafını konuşturabildiği için, sadece bu yönüyle bile büyük bir gazeteci başarısı olarak addedilebilir. Lakin Çayan Demirel ve Ertuğrul Mavioglu’nun bu gazetecilik başarısını iyi bir yönetimle bütünlemeleri “Bakur”u hepten ‘iyi’ bir belgesel haline getiriyor. Dahası, “Bakur”, süresi boyunca savaşı değil, barışı, kaosu değil huzuru anıyor ve görseelliğiyle de bu kavramlara işaret ediyor. Kimisi belgeselin tonunu “PKK’yı ve Kürdistan’ı aşırı romantize etmek” olarak yorumluyor olaksa da “Bakur”, kuru propaganda asla başvurmuyor. Samimiyeti, şeffaflık hissini de beraberinde getiriyor.

LEVIATHAN

ORİJİNAL ADI Leviathan

YÖNETMEN Andrei Zvyagintsev

OYUNCULAR Aleksey Serebryakov,

Elena Lyadova, Roman Madyanov

YAPIM/SÜRE 2014 Rusya, 140 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 5.1 DD Rusça

ŞİRKET Bir Film (Calinos)

**ZVYAGINTSEV'İN BU
OLAĞANÜSTÜ FİLMİ
UZUN SÜRESİNE
RAĞMEN İZLEYİCİSİNİ
BİR AN BİLE SIKMIYOR.**

"DÖNÜŞ" (VOZVRASHCHENIE), "SÜRGÜN" (IZGNANIE) VE "ELENA" GİBİ ÇOK SAĞLAM FİLMLERLE YOL ALAN RUS yönetmen Andrei Zvyagintsev'in yeni şaheseri "Leviathan" da günümüz Rus toplumunun halini, küçük bir kıyı kasabasında yaşayan Kolya adlı dürüst bir tamircinin ve ailesinin arazisini (evini) ellerinden almaya yemin etmiş yoz belediye başkanına karşı verdikleri mücadeleye odaklanıyor. Hükümetten destekli, kiliseyi de arkasına almış, etrafındaki tüm kamu kurum ve kişileri çıkar ilişkileriyle bir saadet zinciri gibi birbirine bağlamış, artık mafyalaşmış belediye başkanı, küçük bir çekirdek ailenin üzerinde yaşadığı o araziye mutlaka alacaktır. Ancak bu küçük ama dürüst insanların da ellerinde bir dosya vardır. Bu dosya belediye başkanının bütün kanlı günahlarını belgelemektedir. Ama Kolya bu avantajdan faydalanabilecek midir acaba?

Zvyagintsev'in yozlaşma karşısındaki insanın çaresiz ve hatta zaman zaman trajikomik olan çırpınışına bakışı biraz umutsuz. Ama şu içinde yaşadığımız Türkiye'de şahit olduğumuz

benzerlikler içindeki halimiz de biraz böyle değil mi zaten? Filmde 'güç'ü ve 'iktidar'ı elinde tutan belediye başkanının ofisinde asılı duran Putin'in resmi, her şeyi anlatıyor aslında. Belediye başkanının papaz efendiyle yaptığı konuşma da öyle... Ama ona karşı durmaya çalışan "küçük insanlar"ın hiç mi kusuru yok peki? Evet tabi ki var ve bunun bedelini de orantısız bir şekilde çok ağır ödüyorlar.

"Leviathan" yönetmenin önceki filmleri gibi insandan hiç uzaklaşmıyor. Bu çarpıcı hikayesini allayıp pullamadan, bağırıp çağırmadan, yavaş ama güçlü görüntüler ve yerinde diyaloglarla anlatıyor. "Leviathan" kelimesi 'bir toplumun her şeye egemen olan 'devlet'i ifade eder. Ama bu organizma, bir süre sonra yönettiği insanlardan beslenen dev bir canavara dönüşebilmekte...

O dev balina iskeleti artık içinde bir hayat barındırmasa da hâlâ orada devasa bir yer işgal etmektedir!

Zengin bir ekstra içeriği hakediyor film ama malesef DVD bunu içermiyor.

YARGIÇ

ORJİNAL ADI The Judge
YÖNETMEN David Dobkin

OYUNCULAR Robert Downey Jr.,
Robert Duvall, Vera Farmiga, Billy Bob
Thornton, Vincent D'Onofrio, Dax Shepard
YAPIM/SÜRE 2014 ABD, 135 dk.
GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 5.1 DD İng. ve 2.0 DD Tr.
ŞİRKET Yeni Film (Warner)

YÖNETMEN DOBKIN
ETKİLEYİCİ BİR
'BABALAR VE
OĞULLARI' ÖYKÜSÜ
ANLATIYOR.

DAVID DOBKIN'IN YÖNETTİĞİ (Kİ REJİSÖRLÜK CV'SİNDE PEK DE PARLAK OLMAYAN BİR GRUP KOMEDİ FİLMİ VAR) 2004 YAPIMI "Yargıç" dram ağırlıklı bir komedi filmi.

Buradaki 'dengesiz baba' performansı ile Robert Duvall bu sene En İyi Yardımcı Erkek Oyuncu dalında Oscar adaylığı kazanmıştı.

Şikago'nun sayılı avukatlarından biri olan Hank Palmer, bir duruşma esnasında aldığı annesini kaybettiği haberiyle sarsılır. Tamam, sarsılır kısmı biraz abartılı oldu çünkü Hank genel olarak hayattaki her şeye karşı kayıtsız ve küstah bir adam. Hem duruşma salonlarında hem de gerçek hayatta insanların ona olan güvenini çoktan yitirmiş bir kişilik.

Fakat şimdi onun için annesini ebedi yolculuğuna uğurlamak üzere memleketi olan küçük kasabaya dönme zamanıdır. Bu aynı zamanda yıllar önce geride bıraktığı babası, ağabeyi ve eski sevgiliyle de yüzleşmesi anlamına gelir. Hank'in dönüşü bu insanların halı altına süpürdükleri kimi kırılganlıkları da su yüzüne çıkartacaktır.

Dobkin öykünün tonunu yumuşatmak adına

müthiş bir 'memlekete dönüş' filmine imza atma şansını yitiriyor. Filmin tonunun hafiflemesinde Robert Downey Jr.'ın son dönemdeki züppe ve kibirli karakterlerle artık iyiden iyiye ezberlediğimiz hallerinin de etkisi var. Fakat belli ki dakikalar aktıkça bir yandan komedi tonunun kısıldığı, diğer yandan da dram tonunun yükseltildiği senaryo ritmi yönetmene cazip gelmiş.

Bununla birlikte, Dobkin etkileyici bir 'babalar ve oğulları' öyküsü anlatıyor. Birbirine taban tabana zıt kardeşler veya baba tarafından hep ezilmiş asi çocuk gibi, bu tip filmlerde (ve elbette hayatta) gördüğümüz klişeler "Yargıç"ta da yerli yerinde. Gelgelelim, öyküdeki hak, hukuk, adalet gibi kavramlar senaryo üzerinde daha zekice işlense ortaya daha da iyi bir film çıkabilirdi.

Robert Duvall.

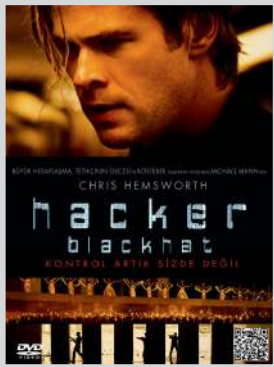

Robert Downey Jr..

Sadibey.com

"Sinemacılık ve filmcilik yararına
bağımsız iletişim platformu"

HACKER

ORJİNAL ADI Blackhat
YÖNETMEN Michael Mann
UYUNCULAR Chris Hemsworth,
Viola Davis, Wei Tang, Viola Davis,
Holt McCallany, Andy On
YAPIM/SÜRE 2015 ABD, 127 dk.
GÖRÜNTÜ/SES 2.40:1, 5.1 DD İng. ve Tr.
ŞİRKET As Sanat (Universal)

ACI AMA GERÇEK:
O ESKİ
MICHAEL MANN
FİLMLERİNDEN ESER
YOK ŞİMDİ!

BÜYÜK MICHAEL MANN'IN ARKASINA TANGERINE DREAM MELODİLERİNİ ALDIĞI 'TARTIŞILMAZ' KLASİKLERİNİN ÜZERİNDEN çok zaman geçti. Şimdilik son filmi olan "Hacker"ın adına atıfta bulunarak 'digital kamerayla hacklenen Mann'ın neon ışıklarla aydınlanan dünyasına özlem duymamak imkansız. Her yeni filminde ellerimizi ovuşturmamızı sağlayan 'kalanlardan' birine daha veda etmek üzereyiz "Hacker" ile. Mevzu vakit geçirmekse problem yok ama mevzu bu değil.

Şahsen perdeye aktarımını oldukça güç olarak gördüğüm siber-gerilimlerin, vasat altı senaryo ile ne denli zorlayıcı bir deneyime dönüşebileceğini gösteriyor "Hacker" bize. Ortadaki büyük çaplı komployu çözmek için başvurulacak Nick'in karşı konulamaz bilgisayar uzmanlığı, nereden geldiği belirsiz ajanlık yetenekleriyle harmanlanmış. Durumu çözeceğine inancımız tam, zaten bu da Mann'ın çok sevdiği 'tek adam' gidişata oldukça uygun olur.

Nick'in anti-kahramanlık için yetersiz betimlenmesi, yanında duranların karakterden çok karikatür halleri durumu zorlaştırıyor. Aşık

olduğu kadın da öldükleri için üzülmemesi gereken 'erkek dostluğu' kurma amacıyla etrafta salınan insanlar da filmin içinde yok sanki. Böyle bir durumda Mann'ın silahlı çatışmalarına kalıyoruz ki o taraf da geçmişin tozlu raflarında artık. İster istemez aklımıza Mann klasikleri geliyor, 'zaman geçti, önündekiyle idare ediver' desek de Jakarta finalinde ayağa kalkamıyoruz.

Süresi boyunca tünelin sonunda görünen ışığı takip ettiğimiz ancak hikayesine ek olarak teknik açıdan da problemler barındıran "Hacker", filmi sinemada görenler için senkronizasyon problemleri de barındırıyor. 70 milyon dolar bütçeli bir Michael Mann filminin 'Iphone kamerasıyla çekilmiş gibi görünmesi' yetmemiş olacak ki 'ışık takibi' seansında elimize tutunacak hiç bir dal bırakılmıyor.

Tang Wei'yi 'bir Michael Mann filmi'nde izlemek.

Wei'nin tıpkı "Miami Vice"taki Gong Li gibi harcanması.

YENİDEN BAŞLAMAK

★★★★★

ORJİNAL ADI Begin Again

YÖNETMEN John Carney

OYUNCULAR Keira Knightley, Mark Ruffalo, Adam Levine, Hailee Steinfeld

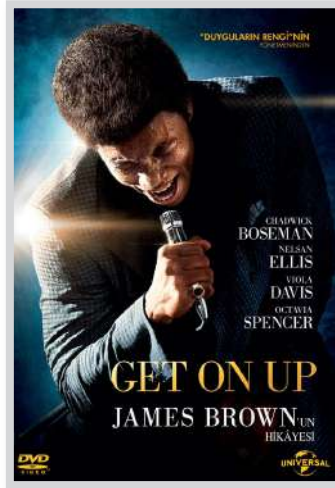
YAPIM/SÜRE 2013 ABD, 100 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 1.85:1, 5.1 DD İng. ve Tr.

ŞİRKET Kanal D

"YENİDEN BAŞLAMAK" TAM ADI GİBİ BİR FİLM. FİLMİN İÇİNDE BİR DİYALOGTA DA bahsedilen "Jerry Maguire" gibi.. En umutsuz zamanlarda bile insanın yeniden ayağa kalkma gücünü yine kendi içinde bulabileceğini tatlı ve 'bol müzikli' bir hikayeyle anlatıyor.

Ailesinden kopuk yaşayan müzik yapımcısı Dan ortağından da ayrılınca kendisini alkole bırakır ama daha da sürünecek bir konuma düşmeden önce şans eseri genç bir müzisyenle, Gretta'yla tanışır. Gretta kendi yazdığı şarkıları söyleyen yetenekli bir genç kadındır. Maroon 5'in solisti Adam Levine'ı da önemli bir rolde izlediğimiz bu işte de aşkta da 'anti-kapitalist' olmayı öğütleyen çok sempatik filmde Keira Knightley'nin müzikal performansı şaşırtacak kadar iyi. Yönetmen John Carney'in ülkemize hiç uğramayan önceki filmi "Once" daha mutevazi ve bağımsızdı ama...

GET ON UP

★★★

YÖNETMEN Tate Taylor

OYUNCULAR Chadwick Boseman, Nelsan Ellis, Dan Aykroyd, Viola Davis

YAPIM/SÜRE 2014 ABD - İngiltere, 138 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 1.85:1, 5.1 DD İng. ve Tr.

ŞİRKET As Sanat (Universal)

SOUL MÜZİĞİN MUHTEŞEM İSMİ JAMES BROWN'IN GERÇEK HAYAT HİKAYESİ, HER efsane sanatçı gibi yoklukla, sefaletle başlıyor. Sert kocasından kaçan mutsuz ve kayıp bir anne ve kendisine kötü davranan bir babayla geçen çocukluk...

Yıllar sonra babasından müzik yeteneği sayesinde uzaklaşabilen James'in müzikal yolculuğu hep yukarı doğru ilerliyor ilerlemesine ama özel hayatında mutluluğa pek az değebilmiş bu değerli şarkıcı... Sorunlu çocukluğunu hep yanında taşıyarak büyüyen James Brown'ın kalabalıklar içindeki yalnızlığını anlatmak biyografik bir filmde pek kolay değil. Ama "Duyguların Rengi"nin (The Help) yönetmeni Tate Taylor elindeki 'sınırlı' senaryoyla elinden geldiğince veriyor bunu. James Brown'a çok benzemesi de bunu hiç düşündürtmeyen Chadwick Boseman gayet iyi.

EXODUS: TANRILAR VE KRALLAR

★★

ORJİNAL ADI Exodus: Gods And Kings

YÖNETMEN Ridley Scott

OYUNCULAR Christian Bale, Joel Edgerton, John Turturro, Ben Kingsley

YAPIM/SÜRE 2014 ABD - İng. - İsp., 144 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 2.40:1, 5.1 DD İng. ve Tr.

ŞİRKET Bir Film (Fox)

KİMİLERİNE GÖRE RIDLEY SCOTT'TAN UZUN ZAMANDIR İYİ FİLM ÇIKMIYOR! 2005 YAPIMI "Cennetin Krallığı" (Kingdom of Heaven) iyi filmidir oysa. Mesela bu filmin ardından izleyince 'oh be, ne iyi filmidi!' diyebilirsiniz. "Prometheus"u da mı beğenmemiştiniz yoksa? Bir de bunu izledikten sonra bir daha düşünün! "Exodus" Hz. Musa'nın heyecanlı hikayesini anlatmakta. "Mısır Prensi" olarak da anılan Moses, Firavun'un asıl oğlu Ramses ile dostluğunu bir gün bozacaktır. Onun bu dönüşüm hikayesi Cecil B. DeMille klasiği "On Emir"deki kadar güçlü anlatılamıyor. Kendisini sıkmadan izletse de Moses'ın dönüşümüne yeterince vakıf değil senaryo. Bu da hikayenin gücünü aşırı zedeliyor. Görsel efektleri ve Christian Bale'in performansı filmin en kayda değer özellikleri.

BÜYÜK GÖZLER

★★

ORJİNAL ADI Big Eyes

YÖNETMEN Tim Burton

OYUNCULAR Amy Adams, Christopher Waltz, Danny Huston, Krysten Ritter

YAPIM/SÜRE 2014 ABD - Kanada, 101 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 1.78:1, 5.1 DD İng. ve 2.0 DD Tr.

ŞİRKET Yeni Film (Tanweer)

HARARETLE TAKİP ETTİĞİMİZ YÖNETMENLERİN BİR GÜN ARTIK FORMDAN düştüğünü kabul etmek zorunda kalmak üzüyor insanı. Tim Burton'ın filmi de insana bunu düşündürüyor.

İki kocası yüzünden de gölgede kalmış, kendisini ve yeteneğini özgürce gösterememiş ressam Margaret Keane'nin esas dramı, ikinci kocası Walter'ın onun tablolarını kendisi yapıyor gibi imzalamasıyla başlıyor.

Margaret'in ne zaman patlayıp bu büyük tezgaha son vereceğini izliyoruz izlemesine ama bu hikayenin gerçekten yaşanmış olduğuna izleyiciyi bir türlü ikna edemiyor film. Bu da büyük ölçüde iyi yazılamamış senaryosundan kaynaklanıyor. Walter'ı canlandıran ve iyi bir aktör olduğunu bildiğimiz Christopher Waltz'un Burton tarafından kötü yönetilmiş olması da tuz biber ekliyor bu duruma.

AMPUTE

David Lynch'in bir hemşireyi canlandırdığı iki videoluk siyah-beyaz **“Ampute”** (The Amputee) projesi, yönetmenin ilk uzun metrajlı filmi **“Silgi Kafa”**nın (Eraserhead) çekimleri sırasında, **AFI** (American Film Institute) tarafından sipariş edilmiş bir **‘test’** işidir.

ORJİNAL ADI The Amputee
YÖNETMEN David Lynch
YAPIM 1974 ABD
SÜRE 9 dk.

DAVID LYNCH, İLK UZUN METRAJLI SINEMA FİLMİ “SİLGİ Kafa”NIN (ERASERHEAD) UZUN ÇEKİM SERÜVENİ SİRASINDA, GÖRÜNTÜ yönetmeni Frederick Elmes’in getirdiği bir işle sınıyor “Ampute”ye (The Amputee) . İş veren AFI’n (American Film Institute) istediği, ‘test’ için iki siyah-beyaz videodur. Ve Lynch, Elmes’e “Ertesi güne sana bir şeyler yazar getirim” der, proje başlar. “Silgi Kafa”da da oynayan, “İkiz Tepeler” (Twin Peaks) projesinde de gördüğümüz Catherine E. Coulson’ın canlandırdığı iki bacağı kesilmiş bir kadın görürüz önce. Koltukta oturan kadının bir elinde sigara vardır, diğer elindeyse bir kalem. Ve bir mektup yazmaktadır, alabildiğine ‘sıkıcı’ bir mektup. Kadın, mektubu yazarken dış sesle ne yazdığını duyma fırsatı da elde ederiz. Neredeyse hiçbir şey söylemeyen uzun bir mektuptur bu.

Mektup yazımı devam ederken bir hemşire girer kadrja ve ampute kadının karşısına oturur. David

Lynch canlandırır hemşireyi, at kuyruğu bir peruk da vardır kafasında. Hemşire, kadının bir bacağındaki sargıları çıkarıp pansuman yapmaya başlar. Başlangıçta bir problem yok gibidir, ama bir süre sonra kadının dizinden akan kanı durduramaz hemşire. Kan oluk oluk akarken de kalkıp gider. Kadınsa bütün bu süre zarfında istifini bozmadan mektubunu yazar, hemşire kalkıp gittiğinde de değişen bir şey olmaz onun pozisyonunda...

“Ampute”de iki kere aynı hikayeyi izleriz, nüanslar vardır tabii. Test için çekilen bu iki video, bir yandan “Silgi Kafa”nın prodüksiyonu için bir miktar para kazandırır, öte yandan da David Lynch sinemasının özüne dair ipuçları taşır. ‘Zorunluluktan’ projelendirilen bu kısa film, yönetmenin sinemasını şekillendiren enstrümanların nasıl kullanıldığını da gözler önüne serer. Boşa gitmiş bir çaba değildir anlayacağınız!

SAYGIYLA ANIYORUZ...

JAMES HORNER

1953 - 2015

KORKU SİNEMASI

SİNEMA YAZARLARI DERNEĞİ,
İLAR BELEDİYESİ'NİN KATKILARI İLE SUNAR

Humphrey BOGART · Ingrid BERGMAN · Paul HENREID
Casablanca

BÜYÜKADA LALE SİNEMASI
26 HAZİRAN CUMA
21:00 SUNUM
21:30 GÖSTERİM

memleketteki sinema kültürüyle ilgili birçok şeyi bulabileceğiniz, zevkle okunan bir kaynak niteliğindeki kitabı naçizane tavsiye eder; "Altyazı"nın 150. sayısını kutlarız...

5- Korkunun ansiklopedisi

Tamam, korku sineması konusunda sinemamızın karnesi pek parlak değil. Ama bu türü seviyoruz. Tuğrul Sezer'in Cinius Yayınları'ndan çıkan "Korku Sineması Ansiklopedisi" türün meraklılarının hizmetine sunuldu!

1- Bu Sahilde

Açık hava sinemasına özlem duyanlara gelsin... İstanbul Modern'de "YAP İstanbul Modern: Yeni Mimarlık Programı" kapsamında müzenin bahçesine açık hava sineması kuruldu. Sinemada 2-4 Temmuz tarihleri arasında "Bu Sahilde" başlığı altında "Boğaziçi Şarkısı", "Yalnızlar Rıhtımı" ve "Tophaneli Ahmet" filmleri gösterilecek.

2- SiYAD'dan adalar havası

Açık hava sineması demişken, İstanbul'un ayakta kalabilmeyi başarmış en eski sinemalarından Büyükada'daki Lale Sineması'nda bu akşam Michael Curtiz imzalı sinema klasiği "Kazablanka" (Casablanca) gösterilecek. SiYAD'ın Adalar Belediyesi'nin katkılarıyla düzenlediği gösterim öncesinde de Fatih Özgüven bir sunum yapacak.

3- Oğul çekti, baba oynadı

Uğur Yücel, oğlu Can Yücel'in yönetmenliğini yaptığı "Yaktın Beni" filminde kamera karşısına geçti. Yücel ile birlikte Sarp Apak, Sinem Kobal, Meltem Cumbul'un rol aldıkları filmde yıllar sonra yeğeninin hayatına dahil olan bir dayının hikayesi anlatılıyor. Sonbaharda vizyonda.

4- Nice yıllara Altyazı

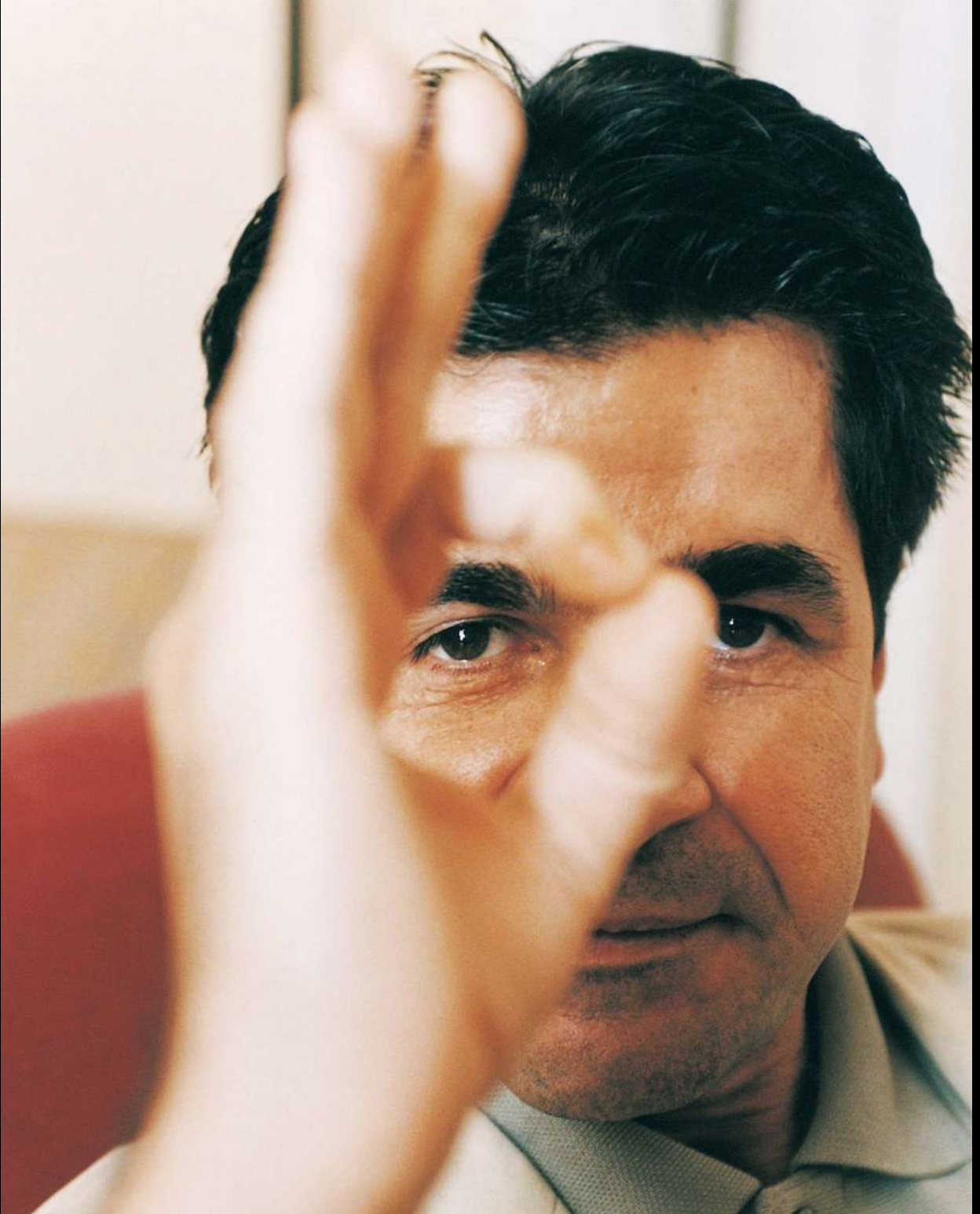
Sinema dergisi "Altyazı", 150. sayısına ulaşmanın verdiği heyecanla ve tarihe not düşmek adına özel bir çalışmaya girişti, "Altyazı'nın Gayri Resmi Ve Resimli Türkiye Sinema Sözlüğü" adlı bir kitap yayımladı. 102 yazarın kaleme aldığı 252 maddeden oluşan sözlük, sinema meraklıları için bulunmaz bir nimet. Sinemamızla ve

SAYGIYLA ANIYORUZ...

LAURA ANTONELLI

1941 - 2015

“ HER ŞEYİ KAPALI ALANLARDA GİZLİCE YAPMAKTAN VE İŞİMİ ESKİDEN OLDUĞU GİBİ ÖZGÜRCE YAPAMAMAKTAN SIKILDIM. ÇEKMEK İSTEDİĞİM PROJELERİ DÜŞÜNÜNCE HASTA OLUYORUM, AMA ONLARI YAPABİLECEK DURUMDA DEĞİLİM. ”

Cafer Penahi